RACHEL DIXON

O nouă viață

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

Capitolul 1

Cape Town era zguduit de-o rafală puternică de vânt. în general, cu vânturile de sud-est nu era de glumit, dar acela părea neobişnuit de furios. Apele golfului se învolburau în talazuri de spumă, iar muntele era aproape invizibil, învăluit în ceaţă.

Maşina mică roşie care rula pe şoseaua paralelă cu coasta reuşea să înainteze doar datorită iscusinţei persoanei de la volan. Sara Demaine întâmpinase câteva momente dificile când vântul încercase de mai multe ori să-i smulgă maşina de sub control aşa că, apropiindu-se de destinaţie, când casa logodnicului ei apăru în raza vizuală, simţi că are toate motivele să răsufle uşurată.

Ora de balet păruse nesfârşită, iar Madame Olga, profesoara, mai exigentă ca oricând, morocănoasă şi ea, probabil tot din cauza vremii.

Coborând din maşină, porni spre casă, înaintând cu greu, silueta ei fragilă - aproape prea fragilă chiar şi pentru cerinţele impuse de profesie - abia făcând faţă.

Proptindu-se cu mâna de zidul de piatră pentru a-şi menţine echilibrul, Sara avea ocazia să constate pe propria piele că, în aceeaşi măsură în care Clifton era suburbia oraşului care oferea cea mai spectaculoasă privelişte ca urmare a poziţiei sale la ţărm , era şi punctul cel mai expus la vânt. în definitiv, de aceea îi plăcea lui Clyde atât de mult. Fire aventuroasă şi uşor nepăsătoare - o combinaţie ciudată pentru un medic atât de dedicat profesiei sale - logodnicul ei era el însuşi asemenea vântului.

Imediat ce sună, uşa apartamentului se deschise. Clyde o aştepta. Era un bărbat înalt şi suplu, cu o privire inteligentă şi un contur al gurii ce-i trăda firea pasională.

O trase repede înăuntru, râzând.

- Arăţi ca o vrăbiuţă cu penele zburlite de vânt.

- Ah, niciodată n-am să înţeleg de ce-ţi place să locuieşti aici, în bătaia vânturilor.

- Pentru că-mi place priveliştea şi-mi dă senzaţia de libertate deplină. Ador această senzaţie, tot aşa cum te ador şi pe tine. Si nu te preface indignată, fiindcă ştiu că şi tu iubeşti acest loc la fel de mult ca mine.

în braţele lui, Sara simţea doar pasiunea şi extazul pe care până atunci le trăise doar în timpul dansului. Nu cunoscuse pe nimeni asemenea lui şi ştia bine că nici nu va avea să mai întâlnească. De fapt, nici nu vroia: în trei săptămâni se vor căsători şi vor fi împreună pentru tot restul vieţii.

Jucându-se în părul ei, degetele lui îi desfăcură cocul, făcând să se reverse o cascadă întunecată.

- Ce faci?!

- Transform balerina pe care o respect în fata pe care o ador.

- Credeam că mergem să mâncăm ceva, protestă ea de formă.

- Mergem, pisoiaşule, dar mai întâi vreau să te sărut şi să aduc puţină căldură în trupul ăsta care încă tremură.

Da, ţine-mă strâns şi nu-mi mai da drumul

niciodată, îşi spuse ea.

Sara nu-şi imaginase niciodată că dragostea putea fi aşa, că orice altceva devenea lipsit de importanţă în faţa ei, pâna şi cariera, care, pâna in seara in care acest doctor înalt şi blond, cu ochi albaştri cu luciri metalice, venise în cabina ei ca s-o felicite, însemnase totul pentru ea.

- Nu ai ceva mai călduros? întrebă el, scoţându-i jacheta de catifea reiată.

- Paltonul, dar nu mi-am imaginat că va fi necesar astăzi.

- Când voi fi bogat şi voi avea renume, îţi voi cumpăra blănuri, rosti el sacadat, printre sărutările cu care îi urmărea linia delicată a gâtului.

- Nu vreau blănuri.

- Dar eu vreau să le ai.

Ceva în tonul lui suna atât de serios, încât Sara se depărtă puţin , simţind nevoia să-l privească.

- Nu am nevoie de blănuri. Nu am nevoie să fii bogat şi faimos, Clyde.

- Am eu nevoie să fiu.

Nu era pentru prima dată când vorbea despre ambiţiile sale. îi mai spusese şi înainte că vroia să

realizeze lucruri mari. Nu-i era suficientă rutina practicii ca doctor de familie.

- înseamnă atât de mult pentru tine?

- Da.

Jacheta de catifea devenise o grămăjoară mototolită pe podea, iar degetele lui îi descheiau, într-un tremur nerăbdător, bluza.

- Ar trebui să înţelegi. Stii doar cât de mult înseamnă şi cariera ta pentru tine.

Era ciudat cum funcţionau la nivel intelectual, discutând idealuri profesionale şi aspiraţii şi în acelaşi timp la nivel primitiv, preocupaţi doar de nevoia de a se atinge şi a se simţi unul pe celălalt.

- Sigur că înţeleg!

Nu era momentul să-i spună că, de când îl cunoscuse, prioritătile ei se schimbaseră. înainte, dorinţa de a deveni primă-balerină era idealul suprem. Acum ştia sigur că dansul va fi întotdeauna important pentru ea, dar nu mai era aspectul cel mai important. Iubirea pentru Clyde adăugase o nouă dimensiune vieţii ei. Va avea timp să-i explice aceasta toată viaţa. Deocamdată, cuvintele trecuseră pe planul al doilea, importante fiind reacţiile trupurilor lor la unison.

De altfel, nici Clyde nu mai aminti nimic de ambiţiile lui profesionale în timp ce o dezbrăca.

- Dumnezeule, eşti minunată. Sara, draga mea, te iubesc atât de mult!

- Si eu te iubesc.

în clipa următoare, erau deja unul în braţele celuilalt într-o pornire firească şi spontană în care nimic altceva nu mai conta decât dorinţa şi nevoia de a se atinge.

- Te doresc, draga mea. Sara, iubito, nu cred că mă pot opri.

- Nu vreau să te opreşti.

- Ne gândisem să aşteptăm ...

Până atunci, reuşiseră să ţină sub control astfel de clipe de pasiune. Hotărâseră să aştepte să se căsătorească mai întâi şi apoi să facă dragoste. Acum, însă, nu mai era atât de important să respecte această promisiune. Oricum, în trei săptămâni urmau să se căsătorească, iar ea îl iubea atât de mult, încât cuvintele rostite în faţa altarului şi verigheta de pe deget nu puteau adăuga nimic dragostei ei.

- Să nu mai aşteptăm ...

Nu mai erau necesare alte cuvinte şi alte

explicaţii. Oricum, comunicarea dintre doi oameni care se iubeau se făcea dincolo de cuvinte.

Se lăsă dusă de Clyde în dormitor. Fiind balerină, era obişnuită să fie luată în braţe de bărbaţi, dar ceea ce simţea acum era ceva cu totul neobişnuit. Cu partenerii de dans, singura preocupare era precizia şi sincronizarea, totul sub semnul graţiei, astfel încât efortul să nu se cunoască. în braţele lui Clyde, trăia bucuria fără seamăn a femeii care se ştia iubită.

Fiecare sărut şi fiecare mângâiere reverberau în trupul ei, iar fericirea căpătă o nouă dimensiune: perfecţiunea clipei de extaz total.

- Eşti nebună? întrebă Madame Olga, încruntată, nevenindu-i să creadă.

- Nu; vorbesc serios.

- Orice balerină de valoarea ta ar fi fericită să i se acorde şansa de a juca rolul Odette - Odile în "Lacul lebedelor", iar tu spui nu cu nepăsare.

- Mă căsătoresc, madame ...

- Adică, renunţi la "Lacul lebedelor" pentru un bărbat?

Cu două luni înainte, aproape şi-ar fi vândut sufletul pentru şansa pe care maestra de balet

tocmai i-o oferise. îi era foarte vie în minte amintirea nesfârşitelor ore de repetiţie, până le epuizare uneori, de multe ori chinuitoare, în speranţa ca, într-o zi, să se remarce în cadrul corpului de balet şi să devină prima-balerină. Numai că, acum două luni nu exista Clyde în viaţa ei. Dacă atunci i-ar fi spus cineva că e posibil să ratezi o şansă poate unică în viaţa ei profesionale pentru dragostea unui bărbat, nu numai că n-ar fi crezut, dar s-ar fi şi amuzat de acea absurditate.

- Nu înţelegeţi, madame. Nu ştia că profesoara vedea foarte bine, dincolo de refuzul provocator, inevitabila tristeţe. Sunt foarte onorată de această ofertă, dar îl iubesc pe Clyde ... trebuie să-l pun pe el pe primul loc.

- înţeleg că eşti îndrăgostită, vorbi madame Olga pe un ton mult mai îngăduitor şi blând. Cel puţin, aşa crezi, fapt pentru care renunţi la toată munca ta de până acum. în colţul buzelor ei rujate apăru totuşi un semn abia perceptibil de toleranţă. Câteva zile, menţin oferta deschisă. Mai gândeşte-te, Sara. Poate că, în cele din urmă, îţi revii.

Acest lucru nu se va întâmpla - Sara era absolut convinsă, în timp ce conducea pe drumul de

munte, după o oră. Viaţa ei luase o întorsătură nouă şi nici măcar tentaţia de a dansa în "Lacul lebedelor" nu o putea modifica. Era o vreme când credea că nimic n-o putea abate de la drumul anevoios al ascensiunii în carieră; de fapt, aceasta fusese ambiţia ei, visul de-o viaţă şi orice altceva trebuia să se plieze în funcţie de această prioritate, sau să fie pur şi simplu eliminat.

Clyde intrase în viaţa ei în mod neaşteptat, iar impactul fusese asemănător cu al unui fulger pe un cer senin. La fel de neaşteptat se schimbase şi universul ei. Un vis era înlocuit cu altul, fără însă a însemna că primul dispăruse. Dansul va fi întotdeauna important în viaţa ei, dar nu mai constituia prima prioritate.

De aceea şi refuzase rolul principal în "Lacul lebedelor". Va continua să lucreze în oraş. Erau destule ocazii, iar Clyde n-avea nimic împotrivă ca ea să danseze. Dar un angajament în acel spectacol ar fi însemnat turnee lungi în ţară şi tot atâtea absenţe de acasă. Nu-i fusese uşor să refuze, trebuia să recunoască, dar o făcuse gândindu-se la cât de greu i-ar fi fost să se despartă de Clyde pe perioada turneelor.

Uitându-se la ceas, Sara văzu că era cam devreme; trebuia să fie la prânz acasă la părinţii lui, iar el urma să vină direct de la spital.

încetini puţin, îngăduindu-şi să viseze la viaţa lor peste două săptămâni: zile în care vor fi ocupaţi, nopţi de dragoste şi de vise.

în faţa casei erau parcate mai multe maşini, dar nu şi a lui Clyde: fusese reţinut încă puţin la spital, după cum anunţă mama lui.

- Nu ai la ce să mă ajuţi, îi spuse aceasta, îmbrăţişând-o. Ceilalţi sunt în grădină. Du-te şi tu.

Sara porni încet printre copaci. Cunoscuse deja câţiva membri ai familiei lui Clyde şi era nerăbdătoare de a face cunoştinţă şi cu ceilalţi.

Era o casă frumoasă, impunătoare, cu o grădină superbă. Cum ultimele zile fuseseră destul de obositoare pentru ea, Sara mai zăbovi puţin, lăsându-se răsfăţată de căldura soarelui şi de priveliştea florilor: izbucnire de culori exotice şi linii pline de graţie şi eleganţă. Se aşeză puţin pe o bancă într-un chioşc din verdeaţă şi rămase să privească mişcările dând impresia de fluid imaterial, ale unui pescăruş verde.

La un moment dat, deveni conştientă de

conversaţia a două persoane, probabil aflate în imediata apropiere a chioşcului de verdeaţă. Recunoştea doar una din voci

- a Belindei, sora lui Clyde, care discuta cu o altă femeie. De fapt, îi atrăsese atenţia faptul că-şi auzise rostit numele.

Primul impuls a fost să li se alăture, apoi, ceva din tonul lor o reţinu pe loc.

- ... pe când cu Sara nu va ajunge niciodată acolo, presupun, spunea necunoscuta.

- în nici un caz prea curând, Mary, se arătă de acord Belinda.

- Păcat. Clyde a fost întotdeauna un element remarcabil; ar fi fost un chirurg nemaipomenit. Ca doctor de familie, se va pierde pur şi simplu.

- în orice caz, nu va atinge întregul său potenţial. Dintotdeauna fratele meu a vrut să devină chirurg. Căsătoria asta ne-a dat pe toţi peste cap.

De la bun început, Sara simţise o oarecare răceală în atitudinea Belindei. Când îi împărtăşise lui Clyde această impresie, o asigurase că nu trebuie s-o ia în seamă: sora lui, mai mare decât el şi necăsătorită, avea mereu o atitudine exagerat

de protectoare faţă de el, rezultatul firesc fiind suspiciunea asupra oricărei femei cu care el s-ar căsători. Clyde o asigurase, însă, că, pe măsură ce ea şi Belinda se vor cunoaşte mai bine, relaţia dintre ele două va intra în normal. Sperând ca lucrurile să fie într-adevăr aşa, Sara nu mai deschisese acel subiect.

- Ai discutat cu el? se interesă Mary.

- Am încercat o dată sau de două ori, fără succes. E îndrăgostit nebuneşte de fata asta.

- Cum a reuşit să-l seducă?

"Să-l seducă" ... Sara păstra în suflet ca pe o comoară amintirea acelei zile când Clyde venise la cabina ei să-i spună cât de mult îi plăcuse spectacolul: şocul la vederea acelui bărbat necunoscut, înalt, suplu, cu ochi albaştri pătrunzători; impresia ciudată că era mai presus de toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi ştia şi că nu va mai întâlni niciodată un altul ca el, fiorul de plăcere când îi sărută mâna în gest de omagiu adus artei sale; convingerea că nu-l va uita niciodată; apoi, mirarea când îşi dădu seama că şi impresia pe care ea o făcuse asupra lui fusese la fel de puternică.

"Să-l seducă" ... Fusese înspăimântată; îi spusese că pot fi doar prieteni, când el o ceruse pentru a patra oară în căsătorie.

"Sunt un bărbat normal, cu nevoi normale, Sara", îi răspunsese el.

"Te vreau ca soţie, nu ca prietenă sau ca amantă. Vreau să ştiu că te găsesc acasă, când mă întorc seara, şi vreau să te simt noaptea lângă mine".

Recunoscuse în tonul lui un ultimatum: căsătoria sau altceva nimic. în acelaşi timp, înţelesese că şi în ceea ce o privea pe ea, iubirea pentru Clyde dădea un nou sens vieţii ei.

Momentul acela era atât de preţios sufletului ei încât nu-l voia întinat de cuvintele Belindei. Privi cu disperare în jur, dar nu putea ieşi din chioşc decât dacă trecea pe lângă cele două femei, ceea ce ar fi însemnat că ascultase până atunci discuţia lor. Era prinsă ca într-o cursă, condamnată să audă în continuare.

- N-a fost greu să-l seducă, spuse Belinda. Clyde se afla într-un moment dificil; tocmai se resemnase cu ideea că Andreea începuse o relaţie cu altcineva.

Numele ce sunase atât de familiar pe buzele Belindei îi provocă o durere cumplită. Clyde nu-i spusese niciodată nimic de nici o Andreea şi nici nu făcuse măcar aluzie la vreo relaţie anterioară.

Ah, taci! Nu mai suport să aud nimic! Nu distruge cu totul ceva ce a fost atât de minunat!

-Andreea Stanford? A fost ceva serios între ei?

- Sigur. Această căsătorie ar fi fost avantajoasă pentru el. Gândeşte-te la poziţia socială a profesorului! Pentru Clyde, ar fi fost foarte uşor să avanseze profesional.

- Si totuşi ... dacă el doreşte atât de mult să devină chirurg, poate că această căsătorie nu va fi un impediment.

- Va trebui să-şi câştige existenţa şi nu va fi uşor să satisfacă toate mofturile acestei fete. Tatăl Andreei ar fi făcut posibil ca el să-şi continue studiile cu o specializare pe când aşa, cu Sara, viaţa lui va fi una banală şi ştearsă, de obscur medic de familie.

- E o fată frumoasă. Am văzut-o şi eu într-un spectacol de balet. E uşor de înţeles de ce s-a îndrăgostit de ea.

- Dragoste! Dispreţul ei era evident.

Deocamdată, Clyde e ameţit, dar când se va trezi şi-şi va da seama cum micuţa lui dansatoare l-a făcut să-şi rateze viaţa, o va urî.

- Sunt sigură că nu e prea târziu să discuţi încă o dată cu el. Belinda, s-a făcut foarte cald aici, n-am putea să căutăm un loc la umbră? Cu ocazia asta, să-mi iau şi ceva rece de băut.

Cele două femei se îndepărtau, vocile lor pierzându-se treptat. Sara ar fi putut pleca imediat, fără ca nimeni s-o observe. Si totuşi, rămase acolo, incapabilă să facă vreo mişcare, cuprinsă de-un frison, deşi era, aşa cum spusese Mary, foarte cald.

Mare parte din ceea ce spusese Belinda ar fi putut porni, într-adevăr, din antipatie. Dar erau, de asemenea, multe lucruri care o puneau pe gânduri. în seara aceea, la spectacolul de balet, Clyde venise singur

- lucru ciudat la care nu se gândise până acum. Pentru un bărbat cu înfăţişarea lui Clyde Montgomery, n-ar fi fost deloc greu să găsească o femeie frumoasă care să-l însoţească. Probabil, însă, că în subconştient, dorea să înceapă o relaţie nouă, măcar din simpla dorinţă de a-i demonstra

fostei iubite că nu suferă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că aceasta era explicaţia. De altfel, Clyde nu era genul de bărbat care să se îndrăgostească atât de repede.

Mai era ceva adevărat în ce spusese Belinda: Clyde era ambiţios, după cum el însuşi recunoscuse. Stia că intenţiona să se specializeze în chirurgie, dar credea c-o va face după câţiva ani de practică. De fapt, Clyde nu vorbise prea mult despre planurile lui, tot aşa cum nu-i spusese nici de Andreea Stanford.

Belinda mai spusese că va ajunge s-o urască pentru cariera ratată din cauza lui. Nu, asta era ceva ce Sara n-ar fi suportat.

Trebuia să discute cu el, să-i spună că nu se poate căsători; în nici un caz, însă, nu trebuia să-l lase să bănuiască motivele reale, pentru că ar fi fost în stare de orice pentru a o convinge că nu erau întemeiate, iar mai târziu ar fi regretat.

îşi dădu seama că nu putea face faţă acelei petreceri date în principal în onoarea ei, pentru a fi prezentată prietenilor familiei; nu putea juca rolul viitoarei mirese îndrăgostite.

Desigur, nici discuţia pe care urma s-o aibă cu

el nu putea fi sinceră - şi-atunci, tot un rol urma să joace, dar nu mai avea de ales.

Mama lui Clyde se arătă dezamăgită când Sara îi spuse că nu mai putea rămâne, pretextând un început de gripă şi refuză să mai stea până la venirea lui Clyde.

în parcarea din faţa casei mai apăruseră şi alte maşini, dar nu şi a lui Clyde. Dacă se grăbea, avea şansa să nu-l întâlnească.

Oricum, avea să înfrunte furia lui; preferabil, decât să zâmbească tuturor fericită, în chip de viitoare mireasă.

Capitolul 2

în mai puţin de o oră mai târziu, se auzi o bătaie în uşă. Sara inspiră adânc şi, făcându-şi curaj, merse să deschidă.

- Sara, draga mea, ce s-a întâmplat? Când intră în cameră, pe faţa lui Clyde se citea o adâncă îngrijorare, apoi, uitându-se la ea, păru total nedumerit. Mama a spus că eşti bolnavă, dar nu pari.

- Nici nu sunt.

- Atunci, de ce-ai plecat de la petrecere?

- Clyde ...

Aproape se sufocă pronunţându-i numele.

- Ce s-a întâmplat, iubit-o?

Eşti livid, ce-i cu tine?

Aflată la câţiva centimetri de el, îi era cumplit de greu să nu se arunce în braţele lui, aşa cum o cerea întreaga ei fiinţă, rugându-l, implorându-l să dezmintă spusele Belindei şi, în loc de aceasta, să-i vorbească aşa cum intenţiona s-o facă.

- Trebuie să discutăm.

- Nu-mi place cum sună.

- Ia loc, Clyde.

Ochii lui, în mod normal atât de blânzi, luminoşi

şi plini de căldură, aveau acum o sclipire rece, metalică.

- Atunci să ne aşezăm.

Se duse spre canapeaua de două locuri, aşteptându-se evident ca Sara să se aşeze lângă el. Aceasta se îndreptă, însă, spre unul din fotoliile din răchită de lângă fereastră. "Se îndreptă" este un fel de-a spune, căci picioarele ei, în mod normal două instrumente de mare precizie, acum se încăpăţânau să nu reacţioneze normal la comenzile ei disperate.

- Sara, iubito, nu te-am văzut niciodată atât de nefericită. Indiferent ce te frământă, te asigur că nu poate fi chiar atât de rău cum îţi închipui.

întinzându-şi braţul lung, o prinse chiar de-acolo de unde stătea şi-i cuprinse mâinile în mâinile lui, fără s-o lase să şi le retragă.

- Nu mă pot căsători cu tine, reuşi ea în cele din urmă să spună, înghiţind cu greu, exprimând doar în mică măsură convingerea de care avea nevoie.

- Cum?!

Cuvântul sună ca o explozie, în timp ce degetele lui îi apăsau dureros mâinile fragile.

- Mai spune o dată!

- Nu mă pot căsători cu tine, repetă ea încet, făcând eforturi disperate să nu plângă.

După care se lăsă o tăcere apăsătoare.

- Uită-te la mine, spuse el cu blândeţe.

Sara scutură din cap, fără să-l privească.

- îmi este şi aşa destul de greu; nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia.

- Ba, am să fac să-ţi fie cât am chef de greu!

Sara se crispă când îi simţi mâna prinzându-i bărbia. Clyde era acum chiar lângă ea, forţând-o să-l privească, încât n-ar fi avut scăpare decât închizând ochii.

- Si-acum, zise el blând, spune din nou.

Sara îi vedea fiecare trăsătură a feţei, dar mai ales îi simţea atingerea înnebunitoare ce aducea atâtea amintiri.

Pentru o clipă, a fost tentată să se răzgândească. Nimic altceva în afară de iubirea ei nu conta - o iubire aşa cum nu va mai trăi şi era păcat ca nişte cuvinte răutăcioase să distrugă două vieţi.

Apoi, imediat, vocea conştiinţei îi spunea că Belinda avea dreptate - în definitiv, nu avusese de

unde să ştie că ea asculta, astfel încât asupra acesteia nu mai putea plana bănuiala de a-şi fi ţintit în mod conştient săgeţile otrăvitoare spre ea.

- Sara ...

Fără să mai ţină seama de lacrimile ce-i tremurau pe gene, ridică ochii spre el şi-i susţinu privirea cât de hotărât fu în stare.

- Nu mă pot căsători cu tine. Trebuie să accepţi acest fapt.

- De ce?

N-ar crede-o dacă i-ar spune că nu-l iubeşte, atâta timp cât fiecare reacţie a ei arăta contrariul.

- Să nu-mi spui că ţi-ai schimbat brusc sentimentele, adăugă el, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

Sara scutură din cap. Apoi, deodată, îi apăru în minte soluţia, atât de clar şi de evident, încât se miră că nu se gândise mai înainte.

- Mi s-a oferit rolul principal în "Lacul lebedelor".

Desigur, ca dansatoare, întotdeauna se bazase pe
autocontrol şi stăpânire de sine, dar numai după ce rosti acele cuvinte pe un ton hotărât, fără ca vocea să o trădeze cu mai mult de-un tremur

aproape imperceptibil îşi dădu seama, ea însăşi surprinsă, în ce măsură se putea baza pe acestea.

în ochii lui albaştri apăru o uşoară mirare, ca şi cum n-ar fi înţeles cum avea să fie afectat de ceea ce încerca ea să spună.

- Felicitări.

Ti-ai dorit întotdeauna acest lucru.

- Da, de aceea am acceptat oferta, spuse ea înfigându-şi dureros unghiile în palma moale, dar reuşind să dea tonului ei o aparenţă de normalitate.

- Foarte bine.

- Vom merge în turneu; s-ar putea să lipsesc mult timp ...

- Asta, într-adevăr, schimbă situaţia; scopul căsătoriei este de a fi împreună.

- Tocmai de aceea ... Clyde, trebuie să înţelegi.

- Ai fi putut refuza acest rol, atunci ... Vor fi şi alte ocazii de a dansa în spectacole importante în oraş.

- Nu! Disperarea cu care se agăţa de acest pretext dădea tonului ei o vehemenţă neobişnuită. Asta îmi este profesia, sunt balerină, cu tot ceea ce acest lucru implică, inclusiv turnee.

- Si ... cariera înseamnă pentru tine mai mult decât căsnicia, asta vrei să spui?

- Da.

Urmă o tăcere grea, timp în care privirea lui Clyde n-o părăsi nici o clipă - o privire rece, tăioasă. Faţa lui, lividă, părea o mască bine întinsă peste obrajii supţi.

-Mă-ntreb, spuse el în cele din urmă, cu o voce stinsă, lipsită complet de orice expresie, cum de ai luat

Ă

tocmai acum această hotărâre. In noaptea în care am făcut dragoste, spuse el accentuat, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere s-o vadă tresărind dureros - abia aşteptai să ne căsătorim. De ce acum, Sara?

- Clyde!

- Ce s-a întâmplat la petrecere? Mama a spus că erai într-o stare bună când ai venit şi că, după un timp ai spus dintr-o dată că nu te simţi bine, ceea ce, evident, nu era adevărat. Ce s-a întâmplat acolo, Sara?

- Nimic ... Petrecerea în sine n-a avut nici o legătură ... In dimineaţa aceasta, madame Olga mi-a oferit rolul; a fost ceva ... neaşteptat. Nu i-am dat un răspuns ... Trebuia să discut cu tine. Nu erai

când am ajuns acolo; m-am plimbat puţin prin grădină şi m-am gândit. Mi-am dat seama cât de mult înseamnă baletul pentru mine. Nu pot renunţa, Clyde, nici măcar pentru tine.

Ultimele cuvinte ieşiseră ca o şoaptă chinuită, aproape sufocată. Aşteptă un răspuns din partea lui, dar Clyde continua să tacă; tăcerea lui umplând atmosfera dintre ei cu o tensiune greu de suportat. Buzele i se strânseseră într-o linie, iar ochii îi sclipeau periculos.

- Spune ceva, îl rugă ea, nemaiputând suporta.

- Ce să spun, iubita mea logodnică? Să spun că te iert pentru nenorocirea pe care ai produs-o în viaţa mea - în vieţile noastre?

- Spune-mi doar că înţelegi.

- Da, draga mea, înţeleg multe lucruri: de exemplu, că pentru tine cariera înseamnă mai mult decât însemn eu.

Nimic pe lume nu-nseamnă pentru mine mai mult decât tine. Bineînţeles că între tine şi cariera mea, te-aş alege de fiecare dată pe tine, zise în sinea ei.

- Da, răspunse ea cu voce tare, trebuind să suporte privirea lui deliberat jignitoare.

- Mai înţeleg, de asemenea, că ţi-a făcut plăcere să faci dragoste cu mine. Credeam că a fost prima dată pentru tine; acum mă-ntreb câţi bărbaţi ai mai avut înainte.

- Nici unul! Am fost virgină!

- Una plină de pasiune ...

Aşadar, astfel trebuia să se termine totul? Cu durere, furie, jigniri?

- Chiar trebuie să fii atât de crud? Putem continua să ne întâlnim ... Nu e nevoie să fie o ... despărţire definitivă.

- Te oferi să-mi fii amantă?

De ce nu? Cu câteva săptămâni în urmă, nici n-ar fi vrut s-audă de aşa ceva, dar asta se-ntâmpla când nu ştia ce-nseamnă magia dragostei. Până acum nu avusese nici un motiv să se abată de la principiile după care de ghidase întreaga viaţă. Acum, însă, totul se schimbase. Stia că nu va mai putea iubi pe nimeni în afară de Clyde. Si-atunci, ce era rău în a-i fi amantă? Rămâneau neschimbate dragostea şi bucuria de a fi împreună. In plus, el era liber să-şi realizeze ambiţiile, fără a se simţi împiedicat de obligaţiile impuse de o căsătorie.

- Da, voi fi amanta ta.

- Totul pus la dispoziţie pe o tavă de argint, fără obligaţii de nici o parte. Foarte avantajos!

Brusc, se ridică şi, cum încă o ţinea de mână, în mişcarea lui o trase şi pe ea, lipindu-i trupul de al lui. Tandreţea gesturilor lui fusese înlocuită acum de forţă şi brutalitate.

- Nu aşa ...

- Până acum tu ai stabilit regula, acum e rândul meu.

Sara încercă să se ferească, dar nu putea evita sărutul care-i strivea buzele, posesiv, în timp ce pumnii ei îi loveau zadarnic pieptul.

- Te rog, încetează, şopti ea când el îşi ridică pentru o clipă capul, ochii ei mari, umezi şi plini de durere întărindu-i ruga.

- E doar începutul. Tu ai venit cu această ofertă, Sara. Ai acum o mostră de ceea ce înseamnă acest lucru.

Când buzele lui îi acoperiră din nou gura, locul cruzimii fusese luat de-o dulceaţă seducătoare care-i umplea trupul de dorinţă. Si, deşi undeva în subconştient, Sara realiza că gestul lui era calculat, nu avu puterea să-i reziste. în ciuda

oricărei raţiuni, nu mai era decât nevoia imperioasă se a-l simţi, dorul de-a se identifica total cu el.

Se lăsă dezbrăcată şi, abia când el se depărtă puţin, îşi dădu seama că nu numai că nu intenţiona să se dezbrace, dar refuza şi s-o mai atingă.

- Clyde ... Făcu un pas spre el, întinzând braţele. Clyde, ce s-a întâmplat?

- Absolut nimic, dar pur şi simplu nu mai am chef.

- Ai spus ... că mă vrei ... ca amantă.

Brusc se simţi de parcă ar fi fost bolnavă.

- Tu ai propus.

- Si acum ... mă respingi.

Nu putea crede că toate acestea se întâmplau între doi oameni între care până atunci nu existase decât dragoste.

- Numeşte-o cum vrei.

Era conştient de durerea ei şi părea satisfăcut; probabil că vroia s-o facă să simtă exact ceea ce simţea el.

-Nu mă vrei ...

- Ba da, ca soţie; ştii bine. Ca amantă ... mulţumesc, dar n-am nevoie.

Sara simţea o durere ascuţită în piept, iar lacrimile ameninţau din clipă în clipă să izbucnească. In nici un caz nu trebuia să plângă în faţa lui. Modul în care o respinsese îl transformase într-un străin plin de dispreţ. Acea latură a personalităţii lui pe care tocmai o văzuse şi pe care nu o bănuise niciodată, făcea imposibil de continuat relaţia lor. Situaţia devenise atât de greu de suportat, încât tot ce-şi dorea era să rămână singură.

- Pleacă, spuse ea încet. Te rog să mă laşi, Clyde.

Când uşa se închise în urma lui, Sara se aruncă pe pat şi lăsă liber şuvoiul lacrimilor care o sufocau. Se ridică într-un târziu, sfâşiată şi înfrigurată; sigur, lacrimile o eliberaseră oarecum de tensiunea acumulată, dar se simţea la fel de pustiită.

Sara se dedică dansului până la epuizare. Si aşa, Odette - Odile, rol interpretat în mod obişnuit de aceeaşi balerină, punea la încercare capacitatea oricărei protagoniste. în interpretarea Sarei, Odette pur şi simplu vrăjea, iar Odile, personajul negativ căpăta o forţă spectaculoasă,

electrizantă.

Din când în când, o surprindea pe madame Olga privind-o nedumerită. Aceasta acceptase satisfăcută revenirea asupra deciziei luate. Era ca şi cum ştiuse că nici o dansatoare de talent n-ar fi putut renunţa la o astfel de şansă. Si totuşi, pe măsură ce repetiţiile aveau loc şi mai târziu, când spectacolul începu să se joace, profesoara avea momente de nelinişte. O-ntrebă de câteva ori pe Sara dacă se-ntâmplase ceva, abia abţinându-se, de fiecare dată, de-a merge până la capăt cu întrebările pentru a afla dacă nu regretă ruperea logodnei cu Clyde.

- Nu, răspundea de fiecare dată Sara. Nu m-am simţit niciodată mai bine şi acesta este rolul pe care mi-am dorit să-l interpretez din ziua în care am hotărât să devin balerină.

Mai era cineva căruia Sara îi atrăsese atenţia în ultimul timp: Peter Burod, coregraful companiei, el însuşi balerin celebru cândva, acum un om foarte bogat, era fermecat de fata delicată cu ochii verzi atât de strălucitori.

O invită la cină - o excepţie de la atitudinea lui atât de distantă şi rezervată faţă de fetele din

corpul de balet.

Sara acceptă. Nu exista nici un motiv să n-o facă. De când se despărţise de Clyde, toată lumea era la fel pentru ea - o masă uniformă din care nu era interesată să distingă pe nimeni.

La a treia lor întâlnire, Peter o ceruse în căsătorie. Se îndrăgostise de ea, deşi era mult mai în vârstă - avea patruzeci şi şapte de ani, pe când ea, doar douăzeci şi doi - dar îi mărturisi că, de la moartea soţiei sale cu câţiva ani în urmă, nu iubise nici o altă femeie aşa cum o iubea pe ea.

Sara îl refuză cu delicateţe, fără să-l rănească; îi spuse că ţine mult la el, că propunerea lui o onorează

- şi acesta nu era un simplu clişeu, căci Peter era într-adevăr o personalitate, dar că nu îl iubeşte. Stiind de despărţirea ei - fără a cunoaşte detalii, aşa cum de fapt, nimeni nu le cunoştea- acesta nu insistă.

- Propunerea rămâne valabilă. Voi fi oricând alături de tine.

Blând dar puternic, Peter oferea Sarei, prin prezenţa lui, căldura de care aceasta avea atât de mare nevoie şi siguranţa de sine, atât de preţioasă

în zilele premergătoare premierei spectacolului, când toată lumea era agitată şi cu nervii întinşi la maximum.

Într-un fel Sara prefera acel program supraîncărcat - un iureş ce nu-i mai lăsa timp de gândire decât noaptea, atunci când simţea durerea despărţirii la fel de vie ca la început. Cu două săptămâni înainte de premieră, află că era însărcinată. Fusese atât de ocupată, încât trecuse cu vederea simptomele pe care, în mod normal, le-ar fi recunoscut.

- Trebuie să ai grijă de tine, spuse medicul care o consultase.

- Sunt balerină. începem un turneu.

- Amână.

- Nu se poate.

- Graviditatea nu înseamnă boală, dar nici probă de rezistenţă. Cu atât mai mult în cazul tău ...

Glasul lui exprima îndoiala, ca şi când mai mult intuia, fără a putea defini clar.

Ameţită, Sara părăsi cabinetul, dar în loc s-o pornească spre apartamentul în care n-o aştepta nimeni, urmă drumul ce ducea spre plajă. Opri

maşina într-un loc retras, stâncos, şi se aşează, rezemată de unul din acei pereţi de piatră pe care valurile îi împodobeau cu dantele de spumă.

Un copil - în mai puţin de şase luni. Vestea îi readuse o mulţime de emoţii, de întrebări, dar mai ales amintiri.

Nu se aşteptase la această consecinţă, atât de firească, de altfel, a acelei nopţi de dragoste; oricât era de ciudat, nu se aşteptase nici atunci, nici după - nu contase decât magia clipelor trăite alături de Clyde.

Ce-ar zice el, să ştie? Nu mai fusese nici un strop de dragoste în ultimele lui săruturi. Toată iubirea lui murise în clipa când aflase că pentru ea conta mai mult cariera decât el. Desigur, dacă ar afla de copil, ar insista să se căsătorească - niciodată nu s-ar fi eschivat de la asumarea responsabilităţilor.

Numai că nu avea să ştie niciodată. Hotărârea ei de a nu se căsători cu el - hotărâre extrem de dureroasă şi de greu de luat - avusese un scop precis: să-i lase drum liber pentru carieră. Acum, existenţa copilului ar fi însemnat sfârşitul defintiv al planurilor sale.

îl dorea atât de mult pe Clyde, încât era dispusă să accepte o căsătorie impusă de simţul datoriei. Prefera să crească singură acel copil care, din fericire, avea să fie amintirea durabilă a iubirii lor.

Trebuia să aibă în vedere acum şi aspectul material. Medicul îi recomandase odihnă, dar acesta era un lux pe care nu şi-l putea permite tocmai acum, când fusese promovată şi ca urmare, cu salariul ei putea să facă faţă până când copilul va avea câteva luni şi ea îşi va relua activitatea.

Spera ca sarcina să se cunoască abia mai târziu, căci nu intenţiona să spună nimănui - nici lui Clyde, nici lui madame Olga, nici lui Peter Burod. Va interpreta rolul pentru care se pregătise cât va putea mai mult. După câteva luni, va vedea ce va fi de făcut. Nu avea rost să mai facă planuri pe termen lung.

Capitolul 3

In culise, atmosfera era extrem de încordată. Doar în cabina Sarei - linişte deplină. Aşezată în faţa oglinzii, îmbrăcată şi machiată deja, părea atât de fragilă!

Madame Olga venise să-i mai spună câteva cuvinte de încurajare, iar Peter Burod îi oferise un mic pandantiv cu o piatră de chihlimbar, ca să-i poarte noroc. Numai de la Clyde - nici un semn. Oare ştia că dansează astăzi? Categoric, dacă ar fi vrut, ar fi aflat. Si poate că un buchet de flori ar fi fost un gest firesc de înţelegere şi iertare din partea lui.

Pe de altă parte, Sara înţelegea că numai o ruptură totală putea fi eficientă; înţelegea, dar nu însemna că nu era dezamăgită.

Bătaia gongului anunţa sfârşitul momentului de introspecţie şi, odată aflată pe scenă, Sara Demaine încetă să mai fie o tânără cu probleme personale, ci deveni Odette, pe care întreaga sală o urmărea, participând la povestea ei ca şi cum baletul s-ar fi aflat la prima sa reprezentaţie de când fusese compus.

Propria sa durere şi dezamăgire dădeau

dansului ei o nebănuită încărcătură emoţională. Fluidizat de graţia mişcărilor, dansul ei părea un zbor a cărui vrajă era întreruptă doar de ropote de aplauze.

Acum era rândul Odilei. Dacă Odette era chintesenţa virtuţilor feminine, Odile era exact contrariul.

Fiica vrăjitorului cel rău, era ea însăşi întruchiparea maleficului - în acelaşi timp, însă, frumoasă şi senzuală, înflăcăra minţile cu frumuseţea visurilor pătimaşe. Era un rol total pentru care orice balerină trebuia să dea întreaga măsură a talentului său. Sara era pe poante când simţi acea durere cumplită. Ţinu o măsură puţin mai mult decât trebuia - imperfecţiune vizibilă doar pentru ochiul fin al cunoscătorului - apoi , reuşind să-şi recapete suflul, continuă normal.

Când durerea reveni după câteva minute, Sara era de-acum pregătită şi practica îndelungată a perfectei stăpâniri de sine o ajută să surmonteze momentul.

Răgazul a fost unul scurt; perfidă, durerea atacă din nou, cuprinzând de data aceasta întreg trupul. Cu un geamăt sfâşietor, Odile redeveni

Sara - o fiinţă supusă legilor naturii, ca orice muritor - şi, în faţa ochilor îngroziţi ai spectatorilor, căzu pe scenă, pierzându-şi cunoştinţa.

încet, cu mare efort, deschise ochii. Total ameţită, înregistră vag starea de ciudată letargie din care nu-şi putea smulge corpul amorţit.

Totul era alb în jur: imagini difuze, apoi amintirea din ce în ce mai clară a mişcărilor şi muzicii, în contrast cu liniştea din jurul ei. încercă să se ridice, dar o mână o împinse uşor înapoi pe pernă.

- Stai liniştită, Sara ...

Recunoştea vocea.

- Peter ...?

- Nu vorbi, draga mea.

- Spectacolul ...

- Ţi s-a făcut rău; eşti în spital.

Vocea lui era ca o mângâiere.

- Odile ... încercă ea să se concentreze, dând un sens imaginilor ce-i reveneau în memorie sub formă de secvenţe dislocate. Interpretam rolul Odilei.

- Ţi s-a făcut rău.

- Trebuie să mă întorc.

- Trebuie doar să te odihneşti. Nu-ţi face griji pentru spectacol, Sara. A preluat Maria.

Nu! Maria nu putea dansa Odette - Odile. E rolul meu!

- Nu! protestă ea cu voce tare.

Apăru imediat o asistentă cu un pahar cu apă şi o pastilă.

- Nu vreau să iau asta.

- Trebuie, scumpa mea, ca să salvăm copilul.

Peter rosti acestea păstrând aceeaşi expresie: gravă,
plină de grijă şi înţelegere.

- Stii? întrebă ea încet, după ce asistenta plecă.

- Da.

A

- îmi pare atât de rău ...

- De ce? Pentru lucruri fireşti?

- Pentru că am stricat spectacolul.

- Nu-ţi face griji. De ce n-ai spus nimic?

- N-am putut.

Am vrut să continuu să dansez cât se poate de mult.

- Te-a consultat un doctor cât timp ai fost în stare de inconştienţă. A spus că ai fost avertizată că nu trebuie să faci efort!

- Da.

- Sara, cine este Clyde?

- Este aici?

- Nu.

Ii mângâie mâna tandru, cu privirea plină de compasiune. Ai vorbit de el, l-ai strigat.

- Ah! ...

- Nu el era cel cu care ai fost logodită?

- Ba da.

- Este tatăl copilului?

- Da.

- Cum îl mai cheamă? Am să-i telefonez. Ar trebui să fie alături de tine.

- Nu! Degetele ei îi strânseră convulsiv mâna. Nu vreau să ştie.

Fără s-o mai întrebe nimic altceva, Peter păru să-i înţeleagă durerea. Rămase lângă ea, ţinând-o de mână şi, în ciuda faptului că şi-ar fi dorit cu disperare să-l aibă pe Clyde lângă ea, prezenţa lui Peter o reconforta şi o făcea să se simtă în siguranţă.

în cele din urmă, simţind nevoia să vorbească, Sara îi povesti lui Peter, singurul care o înţelegea şi o accepta, fără a-i cere nimic în schimb, tot ce se

întâmplase, fără să ascundă nimic, împărtăşindu-i, în modul cel mai firesc, povara frământărilor ei.

- Ar trebui să-i spui lui Clyde, zise Peter după ce ascultă atent până la capăt.

- Nu!

Ochii ei verzi de culoarea mării, se umplură de panică.

- Totuşi, el este tatăl şi nu este vina lui că tu ai decis să nu se mai facă acea căsătorie. Eşti nedreaptă cu el, Sara. Este capabil să ia singur o hotărâre, dar, pentru asta, trebuie să cunoască faptele.

- Nu! Stiu bine ce hotărâre ar lua; s-ar căsători cu mine.

- Ar fi chiar atât de îngrozitor? îl iubeşti.

- Da, dar după tot ce s-a întâmplat, el nu mă mai iubeşte. înţelege, Peter; nu m-ar mai putea suferi - nici pe mine, nici pe copil.

N-aş putea suporta aşa ceva.

- Te-ai gândit cât de greu va fi?

- Va trebui să mă descurc.

- Ai banii necesari? Din ce mi-ai spus ...

- Voi dansa din nou; în câteva zile mă voi întoarce pe scenă.

- Nu, draga mea, nu vei putea. Doctorul a spus-o foarte clar.

Chipul ei oval, delicat, căpătă o paloare ce-l făcea aproape transparent. Sub efectul emoţiilor readuse de discuţie şi al medicaţiei, Sara închise ochii. Peter nu mai vorbi, ci rămase tăcut lângă ea, continuând s-o ţină de mână. Abia într-un târziu îl auzi din nou:

- Există o soluţie.

- Să predau lecţii de balet, dădu ea glas ideii care tocmai îi venise.

- Eşti una dintre cele mai curajoase fete pe care le cunosc, dar, nu, draga mea, nu la asta mă gândeam. Căsătoreşte-te cu mine, Sara.

- Bine, dar nu se poate!

- De ce eşti atât de mirată?! Nu este prima dată când îţi fac această propunere.

- Stiu, dar situaţia este acum diferită.

- Ai conceput un copil cu un alt bărbat pe care-l iubeşti, rezumă el starea de lucruri, pe un ton lipsit de emoţie.

- Da ...

Il privea lung, nerevenindu-şi din uimire.

- Ai uitat că eu te iubesc. Faptul că ai reacţii omeneşti nu schimbă cu nimic acest lucru.

Oricât încerca să-şi reţină lacrimile, Sara nu reuşi.

- N-am ştiut că există bărbaţi ca tine.

Ţi-aş putea oferi o viaţă bună, Sara. Casa mea este la doar câteva ore de Cape Town.

Când nu am de lucru în cadrul companiei de balet, am fi împreună.

- Dar copilul ... este copilul lui Clyde.

- L-aş iubi ca pe propriul meu copil. Si-apoi, am avea şi noi copii.

- Ceea ce spui este foarte tentant, ştii, nu-i aşa?

Sara ştia sigur că, dacă ar mai fi putut iubi un alt
bărbat, acela ar fi fost cu siguranţă Peter.

- Asta şi intenţionez - să te ademenesc, spuse el, cu un zâmbet adolescentin.

- Peter ... ţin atât de mult la tine, dar nu te iubesc ... şi nici nu ştiu dacă te voi putea iubi vreodată.

- Te iubesc eu, în schimb. După moartea Lisei, nu credeam să mai pot simţi ceva pentru vreo femeie. Se aplecă asupra ei, atingându-i fruntea,

apoi buzele, cu buzele lui.

Nu trebuie să-mi dai un răspuns astăzi. Gândeşte-te, însă, la ce ţi-am spus.

Când soarele strălucea, golful Kalk părea să ofere una din cele mai frumoase privelişti din câte existau pe lume. Alegându-şi un loc ferit, lângă un grup de stânci, Sara îşi întinse cearşaful de plajă pe nisip. Venise acolo să se gândească - nu la Clyde, căci acesta era pierdut pentru ea - ci la Peter, acel om minunat care înţelegea şi ierta totul, dorind-o ca soţie.

- N-ar fi drept să mă căsătoresc cu tine, protestase
ea.

- Lasă-mă pe mine să judec ce este drept, îi răspunse el, zâmbindu-i.

Puţin mai departe de ea, doi copii se jucau, în timp ce un căţel alerga de la unul la celălalt, încercând să le ia mingea. Sara privi scena amuzată, când, deodată, întregul corp i se tensionă ca un arc la vederea unui bărbat înalt, bine făcut, care înainta cu un mers suplu de felină. "Clyde" şopti ea, cuprinsă de panică, apoi încercă să se liniştească. "Trebuie să încetez! Nu pot

continua aşa, văzându-l în fiecare individ înalt şi blond!"

îşi desprinse ochii de la acel bărbat şi privi marea. N-avea voie să facă efort, să danseze, dar putea măcar să se plimbe şi să înoate. Apa era caldă, iar valurile, mărunte, îi imprimau o mişcare lină. Sara se lăsă să plutească pe spate, ritmicitatea mişcării apei părând să-i anihileze grijile.

Când simţi că două mâini puternice o prind de umeri, avu impresia că visează, într-atât de familiară îi era acea atingere.

- Clyde ...

- Proasto!

- Eşti furios ...

- Ce naiba faci? încerci să te sinucizi?

Abia atunci, întorcând capul, Sara văzu cât de mult se îndepărtase de ţărm - ea, care nu era o înotătoare prea bună. încercă să se îndepărteze de el şi să stea în picioare, dar constată că nu atingea nisipul.

- Lasă-mă, dă-mi drumul!

- La momentul potrivit! De pe faţa lui dispăru orice urmă de furie şi vocea lui căpătă inflexiuni

seducătoare. Aşadar, micuţa lebădă s-a transformat în sirenă.

- Mi s-a părut că te văd, pe plajă.

- Si de aceea ai încercat să te îneci?

- Am fost convinsă că doar mi s-a părut, că nu poţi fi tu. Si nu-ncercam să mă înec. - Cuvintele abia-şi mai urmau cursul când, pradă unui tumult de senzaţii, Sara simţi mâinile lui cuprinzându-i talia. De ce trebuie să faci asta?

- Parcă-ţi plăcea ... Te-ai îngrăşat.

Numai Clyde putea avea o percepţie atât de fină.

- Probabil în apă se simte aşa.

- S-ar putea. De ce nu eşti la repetiţii?

Aşadar, nu ştia, oricât era de incredibil. Nici nu intenţiona să-i spună.

- Am avut o zi liberă.

- Si ţi-o petreci singură? Eşti la fel de sexy.

- Clyde ...

- Stii bine că vrei să te sărut.

Da, dorea cu fiecare fibră a trupului pe care îl mângâia senzual, lipindu-l de al lui şi trecând de barierele oricărei reţineri, răspunsul ei veni cu toată pasiunea care ştersese orice gând, trecutul,

ca şi viitorul.

Deodată, o mişcare abia perceptibilă, aproape ca o bătaie de aripi, o făcu să se retragă instinctiv, readucând-o la realitatea prezentului.

- Sara ... Sara, iubito.

- Nu, Clyde.

- Mă doreşti.

Da, te doresc aşa cum n-am dorit nimic altceva mai mult în viaţă. Dar ... copilul nostru a mişcat pentru prima dată. Copilul nostru, Clyde.

- încă ne mai putem căsători. Nu mă alunga, iubito.

O soţie şi un copil - o povară.

- Este vorba de cariera mea, Clyde. Nimic nu s-a schimbat în această privinţă, minţi ea, fiecare cuvânt rostit durând-o.

- Lasă asta! îi ridică bărbia şi o privi lung în ochii verzi, umezi.

Mă doreşti.

Cuvintele lui erau atât de tandre, încât aproape simţi

mângâierea lor.

- Nu!

Expresia feţei lui redeveni dură. Se aplecă rapid

asupra ei, fără să-i dea timp să se eschiveze şi o sărută din nou - seducător, senzual, dar fără tandreţe - o pedepsea pentru durerea pricinuită, fără să-şi închipuie cât de mult o durea şi pe ea propriile cuvinte.

Din nou, dincolo de orice raţiune, sărutul lui primea răspunsul pe măsură. Dorul de a fi aproape de el ştergea orice alt gând, iar îmbrăţişarea lor era un amalgam de bucurie şi de furie, de speranţă şi de disperare, de extaz şi de suferinţă pentru ceea ce ştiau că nu vor mai trăi niciodată.

- Clyde, gemu ea neputincioasă când el îşi ridică puţin capul. Nu ... nu pot ...

- La naiba, nu poţi! Maturizează-te odată! Nu ştii ce vrei?

Porni spre ţărm ţinând-o în continuare alături de el, apoi îi dădu drumul când ajunseră pe plajă.

- Clyde, aş vrea să pot ...

Tăcu la timp.

Vroia să-i spună cât de mult ar fi dorit să-i poată explica, dar pur şi simplu nu putea; nici în ziua aceea şi nici altădată. Ii privi umerii laţi, talia îngustă ... era atât de puternic, viril şi irezistibil. Nici ea nu mai ştia ce vroia să spună.

Sara nu observase când tânăra blondă cu corpul - o îmbinare perfectă de sinuozităţi seducătoare - ajunsese lângă ei şi o privea cu o antipatie nedisimulată.

- Mă-ntrebam unde eşti, iubitule.

- Am înotat puţin.

- Trebuia să m-aştepţi şi pe mine, continuă ea cuprinzându-i talia cu braţul, cu un gest menit parcă s-o avertizeze pe Sara că era vorba de proprietatea ei.

- Discutai cu prietenii tăi, răspunse Clyde uşor iritat, fără însă a schiţa vreun gest de a se elibera de braţul ei.

- Da, s-au bucurat mult când au aflat că suntem din nou împreună. Ted tocmai mă invitase undeva, dar l-am refuzat, spunându-i că în foarte scurt timp ne vom...

- Andreea, o întrerupse el, ţi-o prezint pe Sara Demaine. Sara, ea e Andreea Stanford.

- Balerina ... Mă bucur ... Clyde, iubitule, trebuie să mergem.

Sara se strădui să zâmbească, apoi să-şi păstreze zâmbetul şi stăpânirea de sine când simţi copilul mişcând pentru a doua oară. Copilul ei şi al

lui Clyde.

- Da şi eu trebuie să plec.

îi privi pustiită îndepărtându-se - Clyde şi Andreea Stanford, fata al cărei tată putea contribui atât de mult la viitorul strălucit al lui Clyde.

"Ah, nu plânge", îşi spuse disperată. "Totul s-a terminat. Părăseşte plaja fără să plângi."

Sara acceptă cea de-a treia cerere în căsătorie a lui Peter. A fost o petrecere restrânsă, având în vedere starea sănătăţii ei, la care au participat madame Olga, colegi din cadrul companiei, mătuşa Mary, în calitate de unică rudă, substituind părinţii Sarei, morţi cu mult timp în urmă, şi Lynn.

Aceasta fusese prietena cea mai bună a Sarei în anii de şcoală, iar acum avea un magazin de antichităţi într-un sat nu departe de proprietatea lui Peter, Morning Glow.

"Da", spusese Peter, hotărât.

"Da", spusese Sara slab, apoi repetă mai tare, hotărâtă.

Urmară sărutul, baia de confeti, felicitările. La prima vedere, s-ar fi spus că Sara era într-adevăr fericită. Intorcându-şi faţa surâzătoare spre Peter, acesta ştia că ea încă îl iubeşte pe Clyde, dar nu

trebuia totuşi să afle şi să simtă cât de mult îl iubeşte; îi datora măcar atât.

Petrecu luna de miere la Morning Glow, fermă viticolă renumită pentru calitatea vinului, cu o tradiţie continuată de-a lungul mai multor generaţii ale familiei Burod.

A fost o perioadă senină şi chiar fericită, căci dragostea lor - deşi diferită de cea atât de mistuitoare, plenară şi pasională, pe care Sara o trăise alături de Clyde - avea farmecul său.

Tandru, atent, sensibil, Peter era un soţ minunat şi promitea a fi un tată iubitor pentru copilul ce urma să se nască.

Odată luna de miere încheiată, Peter a trebuit să-şi reia activitatea în Cape Town, iar Sara, împotriva voinţei, rămase la Morning Glow.

Era conştientă că era o femeie norocoasă având un soţ bogat ce nu-şi dorea decât s-o răsfeţe - pe ea şi pe copilul ei. De dragul lui, va trebui să-l uite pe Clyde. Oricât de greu îi era, mai ales după nopţile în care subconştientul i-l aducea mereu în vis, trebuia să-l uite.

în una din dimineţile în care stătea pe verandă privind cum lumina translucidă a soarelui învăluia

mare şi pământ deopotrivă, Lettie, menajera, îi aduse odată cu tava cu micul dejun, ziarul. întregul personal de serviciu o acceptase imediat, din toată inima, dar Lettie părea s-o fi plăcut cel mai mult, simpatia fiind, de altfel, reciprocă.

Niciodată nu avusese timp decât să arunce o privire rapidă asupra titlurilor, dar acum ziarele erau singura ei legătură cu oraşul şi le citea de la prima până la ultima pagină, cu atât mai mult cronicile spectacolelor de balet. Se obişnuise greu cu ideea că trebuia să întrerupă activitatea, dar trăia cu speranţa că o va relua imediat după naşterea copilului.

In dimineaţa aceea, fotografia de la pagina mondenă îi tăie respiraţia: Clyde alături de Andreea. Ştiu imediat despre ce era vorba, fără a fi necesar să mai citească textul: se anunţa logodna şi apropiata căsătorie a doctorului Clyde Montgomery cu Andreea Stanford, al cărui tată era o personalitate a lumii medicale.

Paginile ziarului se risipiră dintre degetele ei inerte, în timp ce faţa îi deveni complet lividă. Simţi o mişcare slabă în pântece, parcă în semn de protest al micuţei fiinţe faţă de decizia tatălui său.

De fapt, la ce se aşteptase?! Vroia pe el să-i păstreze amintirea la nesfârşit? Işi închipuise că se va dedica studiului şi specializării, rămânând singur în tot acest timp?!

Durerea ei era iraţională şi totuşi, de nesuportat.

Dar Clyde? Ce-o simţi? Uitase de jurământul că o va iubi până la sfârşitul zilelor sale? Se convinsese că tot ceea ce crezuse că e o mare iubire nu fusese decât amăgire, un foc de paie stins, aşa cum, de altfel, era de aşteptat, fiind vorba de o fată dintr-o lume atât de diferită de a sa? O iubea pe Andreea? Probabil că da, căci era frumoasă; şi, chiar dacă n-ar fi iubit-o, nu erau de neglijat avantajele pe care o astfel de căsătorie i le-ar fi oferit. Acum, putea fi bogat şi faimos, aşa cum el însuşi spusese că vrea să ajungă.

Sara se ridică, fără să mai vadă nimic din frumuseţea acelui început de zi. Nu simţea nevoia decât să plângă, până când acea durere, chiar mai mare decât atunci când pusese capăt relaţiei cu el, devenea suportabilă.

După aproximativ două săptămâni, Sara era din nou pe verandă, într-o dimineaţă înnorată, înecată

în cenuşiu. Deşi se obişnuise să facă plimbări lungi pe plajă, însoţită de Bruno, câinele labrador al lui Peter, acum se simţea incapabilă de acel efort. Cât despre copil, în mod obişnuit puţin activ, acum părea total inert, accentuând parcă starea de disconfort a mamei.

- Astăzi nu vă plimbaţi, doamnă Sara? întrebă Lettie, îngrijorată.

- Nu mă simt în stare, cred că din cauza vremii.

- Când sunteţi programată la doctor?

- Vineri.

- Poate că ar trebui să mergeţi astăzi.

- Nu, aştept până vineri.

Incă nu apucase Lettie să iasă din cameră, când geamătul Sarei o readuse rapid lângă aceasta.

- Nu ştiu ce-i cu mine, spuse Sara nesigură, cu ochii încă plini de spaimă şi complet lividă, după ce acel puseu păru să se fi liniştit.

- Copilul?

- Nu ... nici o legătură cu copilul.

- Am să telefonez doctorului.

- Nu-ţi mai face griji, Lettie; îmi revin ...

Nu reuşi să rostească până la capăt cuvintele, când un nou spasm îi contorsionă corpul de durere.

- Copilul! repetă Lettie.

- Nu se poate, e prea devreme.

- Voi telefona doctorului, apoi domnului Peter, în Cape Town. Intre timp, George vă va duce cu maşina la spital.

Nu avea rost să-ncerce să se opună lui Lettie când aceasta îşi punea în gând ceva. De altfel, odată instalată în maşină pentru ca George, grădinarul, s-o ducă la spital, Sara nici n-ar mai fi fost în stare să protesteze, chinuită de spasm după spasm de durere.

- Va veni şi domnul Peter, spuse Lettie; pleacă acum din Cape Town.

- Da ...

Clyde, tu ar trebui să fii acum cu mine, când vine pe lume copilul nostru. Ah, Clyde, cât de multă nevoie am de tine!

Amintirea următoarelor ore avea să rămână mereu învăluită în ceaţă; conştientizase vag agitaţia din jurul ei, sala de operaţii, momentul naşterii copilului, faţa încordată a doctorului, injecţia, apoi ... nimic - uitase totul.

Când se trezi, lângă patul ei stătea cineva. Peter ... ce ciudat! Ar fi trebuit să fie Clyde, doar

era copilul lui. Apoi, începu să i se limpezească mintea: era Peter, soţul ei; îi zâmbea, dar ochii îi erau îngrozitor de trişti!

- Ce avem? întrebă ea şi, cum răspunsul lui întârzia, insistă: e băieţel sau fetiţă?

- Sara, draga mea, e fetiţă ... Dar ...

- A murit? Cuvintele ieşiră mai mult ca un hohot de plâns.

- Deocamdată trăieşte, dar nu i se dau şanse de viaţă. Sara îl privi lung, cu ochi enormi, strălucitori şi umezi, dar parcă lipsiţi de culoare, fără să spună nimic, ca şi cum totul pe lume şi-ar fi pierdut brusc înţelesul.

- Nu! gemu ea, în cele din urmă.

- Sara, iubito, poate că aşa e mai bine. Copilul este... foarte bolnav.

- Nu ... spuse ea din nou, mutându-şi privirea de la el.

Pentru ea, însemna confirmarea faptului că n-ar fi
trebuit niciodată să se întâmple ceea ce se întâmplase între ea şi Clyde. Copilul ar fi fost amintirea vie, minunată a dragostei lor; acum, până şi asta i se lua.

Lacrimile începură să-i curgă, nestăvilite. Ca mamă, plângea copilul pe care nu avea să-l cunoască niciodată; ca femeie, plângea dragostea din care nu mai rămăsese nimic.

Peter rămase tăcut lângă ea, ca şi cum i-ar fi ştiut şi înţeles gândurile.

Apoi veni şi medicul; procedă cu mult tact, dar erau lucruri pe care Sara trebuia să le cunoască neapărat.

Ii spuse că avea o boală rară care existase în mod latent în organismul ei şi pe care o declanşase sarcina. Aceasta cauzase leşinul ei în seara premierei. Putea duce o viaţă normală, dar era foarte probabil să nu mai poată avea copii şi trebuie să evite efortul fizic.

Abia după câteva clipe, Sara înţelese semnificaţia.

- Inseamnă să nu mai dansez? întrebă ea, privindu-l cu ochii larg deschişi.

Era posibil ca întregul univers al unui om să se prăbuşească în câteva ore?

Privirea Sarei se mută de la doctor la Peter şi pe feţele ambilor citi aceeaşi compasiune.

Era încă în stare de şoc. Nu putea fi adevărat!

Trebuie să fie un coşmar din care urma să se trezească.

- Nu pot să renunţ la dans! Si nici nu o voi face!

- N-ai de ales, spuse doctorul liniştit, dar ferm.

- Sara, sănătatea ta este mai importantă decât orice altceva, trebuie să înţelegi, stărui Peter.

Sara îşi trase mâinile dintre ale lui şi-şi acoperi faţa. Inima îi bătea cu putere şi abia putea înghiţi.

- Iubito ...

- Te rog, lasă-mă, rosti ea cu greutate, fără să-şi ridice mâinile de pe faţă. Lasă-mă singură.

Capitolul 4

Sara începu să se restabilească şi în scurt timp îşi reluă plimbările pe plajă, însoţită de Bruno. Până şi el încerca s-o consoleze, iar Sara, recunoscătoare, îi mângâia capul lăţos.

Nimeni şi nimic, însă, nu-i putea şterge senzaţia de gol imens în care întreaga ei fiinţă îşi pierdea sensul.

Peter făcuse toate eforturile pentru a o ajuta să depăşească momentul, iar ea se arătase, de dragul lui, cât îi fusese cu putinţă mai cooperantă, dar era sigură că aparenţa de optimism pe care o afişa nu-l putea amăgi. Copilul trăise doar două zile.

Peter o adusese de la spital şi, în ciuda protestelor ei, îşi luase un mic concediu pentru a rămâne alături de ea.

- Eşti atât de bun cu mine, spuse Sara plimbându-şi degetul de-a lungul feţei lui, ale cărei trăsături îi deveniseră atât de dragi.

- Te iubesc, răspunse el simplu.

Si ea îl iubea. Altădată, ar fi crezut că sentimentele ei pentru Peter sunt măsura totală a iubirii - aceasta, înainte de experienţa relaţiei cu Clyde.

Acesta, deşi făcea parte din trecut şi nu avea nici un drept să intervină în relaţia dintre ea şi soţul ei, avea să existe, dincolo de orice fapt ce îi dădea Sarei impresia de vinovăţie, ceea ce o făcea să reacţioneze, uneori, în compensaţie, cu un surplus de pasiune pe care nu o simţea neapărat.

Trecu o lună şi începură să telefoneze din ce în ce mai des de la companie: Peter trebuia să se întoarcă la lucru. Cum acesta considera de la sine înţeles că Sara se va întoarce împreună cu el în Cape Town, rămase surprins când află hotărârea ei de a mai rămâne la Morning Glow.

- Doctorul a spus că poţi veni.

Â

- încă nu sunt pregătită.

- Trebuie să pleci de aici. Locul tău este în Cape Town, alături de cei pe care îi cunoşti.

Â

- încă nu ...

- Ştiu că nu va fi uşor să te-ntâlneşti cu ceilalţi balerini, dar ...

- Mai lasă-mă încă puţin ...

- Bine; o lună. Voi veni la fiecare sfârşit de săptămână.

Trecură două luni. Plimbându-se pe plajă cu Bruno, Sara se gândi că nu e cazul să mai amâne

plecarea la Cape Town, mai ales că tonul lui Peter, la telefon, trădase nerăbdarea. Era vineri şi Peter urma să sosească; îi va spune că, de luni, va pleca împreună cu el.

Era deja după-amiază târziu şi el încă nu ajunsese. Probabil că intervenise ceva - vreo imperfecţiune la coregrafia pe care o pregătea, ceva ce trebuia corectat, la care trebuia să se mai lucreze.

Când se făcu seară, Sara începu să se îngrijoreze. Apoi, sună telefonul sfâşiind liniştea casei goale: Peter fusese grav rănit într-un accident de circulaţie şi era în stare de inconştienţă.

Auzind ţipătul îngrozitor, Lettie alergă în living, ajungând exact la timp pentru a prinde în braţe trupul fragil al Sarei, care leşinase.

- Promite-mi că o vei face, Sara.

- Mă voi mai gândi la asta, Lynn.

- îmi trebuie răspunsul astăzi. Părul lui Lynn părea o flacără în lumina soarelui, iar ochii, de obicei sclipind de bucurie, priveau grav. Trebuie să fac imediat rezervările dacă o iau pe mama în croazieră.

Sara se uită câteva clipe la prietena ei, apoi îşi mută privirea. Rugămintea lui Lynn o luase prin surprindere. O ruga să preia magazinul ei de antichităţi în timp ce ea îşi ducea mama, în convalescenţă după o lungă boală, într-o croazieră pe ocean.

- Ei bine, ce spui?

- Nu ştiu. Asta ar însemna ...

Tăcu.

- Ar însemna să pleci de la Morning Glow în fiecare zi. Ceea ce ar fi foarte bine pentru tine.

- O spui de parcă ar fi vorba de o închisoare.

- într-un fel, chiar este. Nu mă înţelege greşit. Este o casă minunată, dar te transformi într-un pustnic. Este normală o perioadă de doliu, dar tu, de mai bine de un an, trăieşti într-o izolare totală. Adică de când a murit Peter. Ar fi trebuit să te întorci de mult la Cape Town.

- Nu pot să mai dansez, ştii bine.

- Si nu vrei să faci nimic altceva; ştiu şi acest lucru.

Dar mai există şi alte lucruri interesante pe lumea aceasta care te-ar putea atrage.

- Si crezi că administrarea unui magazin de

antichităţi ar putea fi unul din acestea?

- N-am spus asta, deşi ştiu că ţi s-ar potrivi şi ai face lucrul acesta foarte bine, pentru că îţi plac lucrurile de valoare şi vechi. Imi faci un serviciu, Sara, dar, în acelaşi timp, te ajuţi şi pe tine însăţi.

- După o astfel de pledoarie, cum aş putea să refuz! Pentru prima dată după mult timp, Sara zâmbea, ceea ce nu trecu neobservat de către Lynn. Când încep?

- Marţi. Voi încerca să-ţi spun cât mai mult din ceea ce trebuie să ştii. Voi lipsi câteva luni.

- Cum iau legătura cu tine?

- Tocmai asta e: nu vei putea. Va trebui să te descurci singură.

- Oare de ce am impresia că am fost manipulată? glumi Sara. Lynn, eşti o prietenă minunată. Voi începe marţi.

Sara fredona în timp ce lustruia colecţia de vase din alamă. Lucra de trei săptămâni şi-i plăcea mai mult decât ar fi bănuit vreodată. Citise cărţile de specialitate pe care i le lăsase Lynn şi cu cât afla mai mult, cu atât mai fascinată era de obiectele de care era înconjurată.

Primise o carte poştală de la Lynn; nici un

cuvânt în legătură cu magazinul, ci o anunţa doar că mama ei se simţea din ce în ce mai bine şi avea o cu totul altă stare de spirit. Si starea ei de spirit se schimbase, se gândi Sara. Abia după ce a trebuit să plece de-acasă în fiecare dimineaţă şi-a dat seama de cât de limitată devenise viaţa ei. Contactul cu clienţii o stimula, iar responsabilitatea în ceea ce privea magazinul era o adevărată provocare. Dansul îi lipsea enorm- era un gol pe care ştia că nu-l va umple niciodată - dar înţelegea că există şi alte ocupaţii satisfăcătoare, şi pentru prima dată, se-ntreba ce cale să urmeze după întoarcerea lui Lynn.

Din punct de vedere financiar, nu avea nevoie să muncească - Peter îi lăsase o avere substanţială - dar, simţea că trebuie să-şi găsească o ocupaţie. Acum, când se-ntorcea seara acasă, putea privi obiectiv Morning Glow: un loc superb pe care risca să-l transforme într-o închisoare.

Poate că Lynn va fi de acord s-o accepte ca parteneră, în cazul în care o infuzie de capital era binevenită; dacă nu, se gândea să înfiinţeze o galerie de artă.

- ... unde este colecţia de obiecte de argint?

Nu atât cuvintele i-au atras atenţia, cât timbrul vocii

- acea voce pe care o auzea atât de des în vis.

Din locul în care se afla, nu o putea vedea bine, cum, de altfel, nici ea nu-l vedea pe el. Incă îşi mai putea spune că i se pare. Cu toate acestea, simţi cum întregul corp îi devine rigid, astfel încât îi era greu până şi să respire.

- Colecţia de obiecte de argint, repetă el, pe un ton schimbat, ca şi cum, dincolo de mirarea că nu i se răspunde, începuse să simtă şi el ceva ciudat.

- In colţul acela, spuse ea cu un efort, întorcându-se pe jumătate.

- Sara!

- Bună, Clyde.

- Dumnezeule, eşti tu, Sara!

Făcu un pas spre ea, cu ochii măriţi de surprindere, în timp ce şi ea rămase privindu-l îndelung, repetându-şi că pesemne era un vis şi, în acelaşi timp, disperată că visul s-ar putea termina.

- Dumnezeule, Sara, ce faci aici?

- Lucrez aici.

- Nu pot să cred!

Când îi văzu ochii îngustându-se, Sara ştiu că nu era vorba de nici un vis; nu numai că totul era foarte real, dar putea deveni şi foarte neplăcut.

- Si totuşi, aşa este.

- Lucrezi într-un magazin?!

- După cum vezi.

Cu o mişcare rapidă, Clyde îi prinse amândouă mâinile în jurul încheieturilor.

- Dă-mi drumul.

Era greu de rostit cuvinte ce exprimau exact contrariul gândurilor ei: nu dorea decât să fie cât mai aproape de el, să se lase sărutată.

Ca şi cum Clyde nici n-ar fi auzit-o, îi strânse mâinile şi mai tare.

- Bănuiesc că eşti între două spectacole.

- Lucrez la acest magazin.

Era atât de aproape de el, încât îl simţea cum vibrează, iar nările îi fremătau de parfumul lui, bărbătesc şi proaspăt.

Ah, pleacă, înainte de-a nu mai putea rezista şi a mă face de râs, spuse în sinea ei.

- De ce?

Aşadar, nu ştia ce se întâmplase. într-un fel, era mai bine. Ar fi avut nevoie de multe de la Clyde, dar nu şi de mila lui.

- De ce nu?

- Ăsta nu e un răspuns.

Sara simţi nevoia să-şi ferească ochii de privirea lui dură, pătrunzătoare şi plină de dispreţ.

- De ce? întrebă el din nou, ridicându-i bărbia şi forţând-o astfel să-l privească în ochi. Uită-te la mine când vorbeşti.

Nu avea nici un drept să se poarte astfel, arogant şi dispreţuitot.

Drumurile lor se despărţiseră de atâta timp! Nu mai avea dreptul să pretindă răspunsuri.

- Sunt bine plătită, răspunse ea primul lucru ce-i trecu prin minte.

- E important pentru tine? Cum rămâne cu dansul?

- E mai uşor decât să dansez.

- Nu mi te-am imaginat niciodată avară şi leneşă.

- Aşa cum nici eu nu te credeam atât de lipsit de tact. Când ai venit te interesa colecţia de

obiecte din argint, parcă ...

- Si ... n-ai de gând să-mi arăţi?

- Ceea ce avem se află în partea aceea a magazinului. Când te vei hotărî asupra unui obiect îţi voi spune preţul.

- întotdeauna am ştiut ce vreau. încep să înţeleg acum că nu e nevoie decât să ştiu preţul corect.

îşi retrase mâna de pe bărbia ei, ca şi cum simpla atingere i-ar fi produs repulsie.

- Sunt ocupată, Clyde. Dacă vrei să te uiţi ...

- Nu, mulţumesc, spuse el liniştit, apoi, fără nici un cuvânt, fără măcar "la revedere", ieşi din magazin.

Chiar si acum, la plecarea acasă, după atâtea ore de la întâlnirea cu Clyde, Sara nu-si revenise complet. încă îi tremurau mâinile si picioarele si abia condusese masina până la Morning Glow.

- S-a întâmplat ceva, doamnă Sara? întrebă Lettie cum o văzu intrând.

- Nimic. Sunt doar obosită - a fost o zi lungă. Merg să mă odihnesc puţin. Ah, Lettie dacă telefonează cumva cineva, nu sunt disponibilă.

Precauţiune inutilă: Clyde nici nu-i va telefona,

nici nu va încerca s-o caute. Imediat, îi reveni în minte Andreea; soţia lui Clyde nu i-ar fi permis pentru nimic în lume să aibă de-a face cu fata cu care fusese logodit.

Işi simţea tâmplele zvâcnind când îşi aşeză capul pe pernă. Impactul ar fi acelaşi chiar dacă s-ar fi aşteptat la acea întâlnire. Indiferent cât de arogant şi de dispreţuitor devenise Clyde faţă de ea, rămânea totuşi bărbatul cel mai seducător pe care-l întâlnise vreodată, aşadar tulburarea ei ar fi fost aceeaşi.

Simţea o uşurare la gândul că ziua următoare era duminică şi magazinul era închis, chiar dacă era puţin probabil ca el să revină. Oricum, Morning Glow îi oferea siguranţa de care avea nevoie.

A doua zi dimineaţă era un timp superb. Nu se mai plimbase pe plajă de când începuse lucrul, aşa că, o zi petrecută acolo, în aer liber, părea cea mai bună idee.

- Micul dejun e gata! anunţă Lettie.

- Ah, nu pot atât de mult.

- Ba da, doamnă Sara. In ultimele săptămâni nici n-aţi mâncat cum trebuie. Ce-ar spune domnul Peter dacă v-ar vedea!

Peter! Moartea lui o îndurerase profund şi nu era zi în care sara să nu se gândească la el. Si totuşi ieri, când

apăruse Clyde, nu se mai gândise. Se simţea îngrozitor de vinovată. Peter nu reuşise să-i tulbure simţurile aşa cum o făcea Clyde atât de uşor, dar fusese bărbatul cel mai altruist şi mai tandru şi, din acest punct de vedere, Sara ştia că nu va mai întâlni niciodată pe cineva ca el. Fusese nedreaptă faţă de acel om bun când tânjise să fie cuprinsă în braţe de Clyde, iar faptul acesta o indispunea.

- Voi merge pe plajă, spuse ea ridicându-se, fără să fi mâncat prea mult.

Urcă în camera ei şi-şi puse un costum de baie. Abia după ce se îmbrăcă îşi dădu seama că inconştient, alesese exact costumul preferat de Clyde.

Nu, n-avea rost să se mai schimbe. De altfel, fusese un gest pur întâmplător. Nici măcar nu putea să-şi acuze subconştientul că spera la o întâlnire întâmplătoare cu el.

Deşi nu oficial, totuşi fâşia de plajă care mărginea proprietatea Morning Glow era considerată ca având caracter privat.

Plaja mare pentru turişti era cam la o jumătate de oră de mers cu maşina spre sat, aşa că, dacă prin absurd Clyde s-ar fi gândit să meargă la plajă,

s-ar fi dus acolo. în afară de asta, nu putea fi decât însoţit de Andreea şi o întâlnire dintre actuala soţie şi fosta logodnică i-ar fi stricat, cu siguranţă, ziua definitiv.

Sara coborî pe plajă. Işi lăsă rochia şi sandalele lângă o stâncă şi o porni pe ţărm. Dacă nu avea voie să danseze, cel puţin putea să se plimbe, iar corpul ei care tânjea după mişcare, trebuia să se mulţumească.

Cu părul fluturând în vânt, simţind pe buze gustul sării, cu gleznele înlănţuite în spuma valurilor, Sara ştergea cu bucuria pură a acestei plimbări, şocul din ziua dinainte. Sigur, reacţia ei fusese normală, dar nu trebuia să dea prea mare importanţă acelei întâlniri întâmplătoare, aşa cum apar multe în viaţă, când te aştepţi mai puţin. Nici măcar nu voia să se-ntrebe ce căuta acolo - cine ştie, venise în vacanţă, sau era în drum spre Cape Town de la vreo conferinţă ...

Nici nu mai ştia de când mergea. Uneori, plaja se-ngusta până ajungea de lăţimea unei palme între stânci şi vegetaţia sălbatică şi alteori erau chiar porţiuni mici cu pietre, ca apoi să se întindă din nou, sălbatică, neumblată, superbă.

La un moment dat, pe nisip apăru încă o umbră alături de a ei şi, oricât de exagerat de alungită părea, arăta clar că era proiecţia unei persoane foarte înalte. Sara se nelinişti, apoi îşi spuse că, aşa cum ea ajunsese până acolo, tot aşa se plimba şi altcineva, care în curând o va depăşi. Menţinu acelaşi ritm, dar când înţelese că persoana respectivă rămânea deliberat în urma ei, se opri brusc şi se-ntoarse; ridică încet ochii spre Clyde.

Capitolul 5

- M-ai urmărit!

- Bună dimineaţa. Ce mai faci? Eu sunt bine, mulţumesc.

- După cum mi-ai vorbit ieri, nu e necesară nici un fel de politeţe.

- Poate că nu, dar nu strică.

- De ce m-ai urmărit?

- Vroiam să-ţi vorbesc.

Ciudat în ce ritm îi bătea inima, chiar dacă dragostea care existase cândva între ei dispăruse.

- Nu avem nimic de discutat.

- Ba da, Sara, cred că avem.

Deodată, i se făcu teamă.

Erau atâtea lucruri pe care hotărâse să nu i le spună niciodată şi nu se va lăsa înduplecată tocmai acum. Totuşi, era posibil să-i fie greu să-i reziste, iar ruptura din relaţia lor îi dezvăluise o nouă faţetă a personalităţii lui: caracterul inflexibil. Dacă intenţiona să-l înfrunte, atunci, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Nu aveai dreptul să mă urmăreşti!

- Draga mea Sara, nimic nu mă reţine să facă ce vreau.

Cuvintele lui erau cu atât mai greu de suportat cu cât erau însoţite de o privire ostentativă căreia nu-i scăpa nici un amănunt, de la ochi până la vârfurile degetelor de la picioare.

- Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

- Ai lăsat urme de nisip, răspunse el, prefăcându-se că nu înţelege.

Era atât de furioasă, încât simţea nevoia să-l lovească. Ii privi din nou faţa. Avea, fără îndoială, trăsături distinse şi farmecul lui era la fel ca întotdeauna, dar acum avea parcă un aer dezinvolt mai pronunţat, dar linia fermă a maxilarului purta amprenta unui amestec de forţă şi cruzime, iar privirea lui tăioasă lansa o permanentă provocare.

- Cum ai ştiut unde să mă găseşti? întrebă ea din nou, reuşind cu greu să-şi păstreze calmul. Este clar că nu te afli întâmplător pe plajă. în plus, turiştii nu vin în zona aceasta.

- Am fost la Morning Glow, spuse el ţintuind-o cu privirea.

Nu se gândise să-i lase instrucţiuni lui Lettie să nu spună nimănui unde este. Dar, după cât de mirat fusese Clyde când o văzuse ieri, nu şi-ar fi putut închipui că ştie unde locuieşte.

- De fapt, vrei să ştii cum am aflat de Morning Glow.

- Da ...

Buzele îi erau livide şi simţi un fior când îi întâlni privirea plină de dezgust, ca şi cum ar fi fost autoarea unei crime de neiertat.

- După ce-am plecat ieri, am început să-ntreb în dreapta şi-n stânga, vrând să aflu mai multe despre balerina care are magazinul de antichităţi.

- Ai fi putut să mă întrebi pe mine.

- Mi-ai fi spus adevărul? în orice caz, a fost foarte interesant ceea ce am aflat. Sara Demaine, balerina care punea cariera mai presus de orice, s-a căsătorit cu faimosul coregraf Peter Burod - bogatul Peter Burod în persoană.

- Da.

- ... Si locuieşte la Morning Glow - o proprietate care valorează o avere.

- Transformi totul într-o poveste ieftină. Ţi s-a spus şi că Peter ... soţul meu ... a murit într-un accident de maşină?

- Da. Privirea lui exprimă pentru o clipă compasiune, apoi redeveni rece, înainte ca Sara să poată găsi în ea sprijinul unei alinări. Mi s-a spus, de

asemenea, că văduva cea bogată a hotărât să locuiască în continuare la Morning Glow după moartea soţului şi că nu se ocupă decât temporar de magazinul de antichităţi.

- Aş putea investi bani în acest magazin şi să lucrez aici permanent.

Brusc, Clyde o prinse de umeri, înfigându-şi adânc degetele în pielea delicată.

- Magazin de antichităţi, Sara? Pentru Dumnezeu, ce-i toată povestea asta?

- Imi plac antichităţile.

- Si mie; tocmai de aceea ieri ... Nu are sens. Eşti o dansatoare extrem de bună. Te-ai despărţit de mine din cauza obsesiei pentru acel rol principal. Ce s-a întâmplat, Sara?

Era momentul să-i spună. Deschise gura, apoi o închise din nou. Asta ar fi însemnat să-i spună şi motivul pentru care rupsese logodna. Nu, nu putea face aşa ceva.

- Peter m-a cerut în căsătorie ...

- Si ai acceptat.

Sara văzu paloarea de pe chipul lui şi durerea din privire şi înţelese ce se petrecea în sufletul lui, crezând că renunţase la el în favoarea cuiva care avusese mai mult de oferit. Sigur că suferinţa lui o durea - era vorba despre bărbatul pe care-l iubea cu disperare, deşi era căsătorit şi deşi pentru ea nu mai avea decât dezgust.

- încearcă să înţelegi ...

- Ce să înţeleg? întrebă el cu dinţii strânşi, plimbându-şi degetele de pe umeri în jurul gâtului, cu un freamăt ce nu avea nimic comun cu pasiunea gesturilor lui de altădată. Ce?!

Cuvântul avu o sonoritate de lovitură de bici.

- Ia-ţi mâinile de pe gâtul meu.

- Ti-e teamă să nu te strangulez?

- Clyde ...

- Eşti în siguranţă, nu-ţi face griji. Brusc, îşi desprinse mâna de pe gâtul ei. Peter Burod s-a

enervat vreodată pe tine? Sau era prea bătrân pentru aşa ceva? ... Si ... prea recunoscător pentru dragostea unei tinere.

- De ce urâţeşti totul?

- Pentru că este urât.

- Nu!

Sara porni mai departe; nu mai avea rost să continue discuţia, dar Clyde o urmă imediat, încăpăţânându-se să nu renuţe.

- Peter Burov trebuie să fi fost cu vreo treizeci de ani mai mare decât tine.

- Cu douăzeci şi cinci.

- Si foarte bogat.

- Da, era bogat. Se opri brusc şi, dându-şi capul pe spate, îi înfruntă privirea. Ce încerci să dovedeşti?

- Că eşti o ticăloasă interesată doar de bani.

- După câte îmi amintesc, şi ieri ai lăsat să se înţeleagă acelaşi lucru.

- Si pretinsele tale idealuri nu-nseamnă nimic, cum n-au însemnat niciodată nimic.

Mai târziu, retrăind scena şi amintindu-şi ce-şi spuseseră unul altuia, avea să simtă toată durerea acumulată.

Deocamdată, nu vroia decât să păstreze o

aparenţă de calm.

- Eşti liber să crezi ce vrei; n-are rost să-mi mai pierd timpul.

Răsucindu-se pe călcâie, Sara începu să meargă repede, furioasă, până când, întinzându-şi braţul, Clyde o prinse de spate.

- Dă-mi drumul! protestă ea scrâşnind din dinţi.

- După ce vom termina de discutat.

"Ştie că mă chinuie", se gândi Sara. "Nu numai că nu-i pasă, dar, probabil îi şi face plăcere".

- Nu mai suport!

- Nici măcar asta? întrebă el de data aceasta blând şi, luând-o pe nepregătite cu mişcarea lui rapidă, o întoarse spre el şi, cuprinzând-o în braţe, o sărută.

La început, Sara se simţi complet inertă, apoi, încordându-şi fiecare fibră, încercă să reziste, rigidă, cu buzele strânse. Cât de mult dorise momentul acesta! De câte ori se trezise dimineaţa tânjind să fie în braţele lui! Numai că nu aşa ceva dorise - sărutul lui era un amestec de durere şi jignire şi de dorinţă de-a îndurera şi jigni, crud, calculat şi menit să pedepsească.

- Dă-mi drumul! spuse ea strângând din dinţi.

- Frigiditatea este cumva încă una din schimbările survenite în personalitatea ta?

Toată frumuseţea acelei dimineţi dispăruse.

Sara se simţea de parcă era bolnavă.

- Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii despre mine.

- Probabil că da, deşi cândva credeam că te cunosc. Ceea ce ştiu însă foarte bine, este că poţi fi o femeie caldă şi pasională.

Aşadar, nici el nu uitase; tot aşa, şi ea îşi amintea de fiecare amănunt al acelei nopţi minunate de dragoste din apartamentul lui.

- Este adevărat, mă făceai să reacţionez aşa. Acum, însă, nu.

- Si-acum cine-ţi mai provoacă astfel de reacţii?

- Stii că sunt văduvă.

- O văduvă tânără, superbă, atrăgătoare. Măcar în această privinţă nu te-ai schimbat.

încă o mai considera atrăgătoare. Clyde nu trebuia să vadă sub nici o formă bucuria pe care acele cuvinte i-o produseseră, căci altfel avea să devină încă şi mai vulnerabilă în faţa lui.

- Mulţumesc pentru compliment, deşi nu înseamnă nimic pentru mine. Nu pot să neg că am

făcut o dată dragoste cu tine, dar acum când Peter a murit, nu simt nici o dorinţă de-a face dragoste cu cineva.

Clyde o apropie cu brutalitate de el.

- Să nu-mi spui asta! Nu l-ai iubit niciodată!

- Mi-am iubit soţul foarte mult. Nu era necesar să ştie Clyde că fusese o dragoste cu totul diferită faţă de cea simţită pentru el. Nu vreau să discut despre el.

- Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş spune că eşti ca lebăda pe care ai interpretat-o: pură, neatinsă. O imagine falsă. Te-ai căsătorit cu un bărbat pentru banii lui şi pentru avantajele materiale pe care ţi le-a oferit. Te-ai culcat cu mine. Şi mă-ntreb cu câţi alţii.

- Cu nimeni altcineva. Te rog, Clyde, încetează înainte de-a spune ceva ce s-ar putea să regreţi.

- Iar acum, pretinzi că eşti mulţumită cu acest celibat. Despre cine e vorba?

Capacitatea ei de a suporta avea totuşi limite; sub impulsul momentului, îl lovi cu putere peste faţă.

- Mă-ntrebam cum să sfărâm acea faţadă de madonă, spuse el livid, dar cu o ciudată satisfacţie. Nici acum nu te cred. Eşti plină de pasiune, Sara

Demaine. Nu ai mai putea trăi fără să faci dragoste, cum n-ai putea trăi fără hrană.

O trase din nou spre el, lipind-o de corpul lui numai fibră şi muşchi, revărsând asupra ei un val de dorinţă, dincolo de indignarea ce făcea ca tâmplele să-i zvâcnească.

Sărutările lui deveniseră acum pline de tandreţe şi, împreună cu mângâierile senzuale care stârneau val după val de dorinţă, şterseră din mintea Sarei orice poruncă de a rezista, anihilară orice încercare de împotrivire, până când răspunsul ei deveni o rugă fierbinte de împlinire.

Când Clyde îşi ridică brusc capul şi o privi cu o expresie ciudată, Sara, ameţită de plăcere şi de dorinţă, nu-şi dădu bine seama despre ce era vorba.

- Clyde, nu aici ... Ar putea veni cineva, şopti ea.

- Aşadar, intenţionezi să faci dragoste cu mine.

O şocară nu atât cuvintele, cât tonul pe care fuseseră rostite. Dură câteva secunde până când înţelese.

- Fiecare gest a fost calculat cu un scop precis.

- Poate că da. Si, într-un fel, poate că tu ai cerut-o. Cred că te aşteptai să vin să te caut, în ciuda surprinderii afişate. De aceea şi porţi acest costum

de baie.

Putea spune orice; Sara ajunsese în punctul în care nu-i mai păsa.

- Te rog să mă laşi, Clyde.

- Nu asta îţi doreşti.

- Habar n-ai ce îmi doresc sau nu.

- Ai nevoie de un bărbat, Sara.

- Dar nu de tine! Oricare altul în afară de tine! Se-ntoarse cu faţa spre ocean, conştientă că nu-şi va mai putea reţine mult timp lacrimile, fără să ştie că el văzuse deja strălucirea acestora în ochii ei.

- Din fericire, nu voi mai avea ocazia să te mai întâlnesc. Viaţa ta e în Cape Town, iar a mea, aici.

- Şi a mea este tot aici, spuse el cât se poate de calm.

- Nu se poate!

- Lucrez la Stellenberg.

Fără vreo altă explicaţie, se-ntoarse şi o porni în direcţia opusă celei din care venise, nu înainte de a fi observat, cu o lucire ciudată în ochi, starea de şoc în care rămăsese Sara.

Sara îl privi îndepărtându-se cu pas suplu. Nu avea alură de doctor; cu părul blond răvăşit de vânt, cu picioarele lungi, puternice şi în acelaşi timp

zvelte, avea mai degrabă înfăţişarea unui atlet pe care orice artist ar fi fost tentat s-o imortalizeze cu penelul sau în marmură.

Ea însăşi rămase nemişcată ca o statuie, cuprinsă de un frison, deşi, doar cu câteva minute înainte, întregul trup fusese ca o flacără.

Clyde - acolo! Mintea ei refuza să cuprindă faptul că putea locui şi lucra acolo. Dragostea pentru el o adusese la disperare odată; nu mai vroia să mai trăiască din nou o astfel de nefericire.

Stia de Stellenberg. Era un spital pentru copii, mai ales copii invalizi. Morning Glow se afla la mică distanţă de sat, spre vest, iar Stellenberg, la aproximativ zece mile la est. Sara nu fusese niciodată acolo şi nici nu cunoştea vreun copil din cei internaţi. Moartea fiicei ei era încă mult prea recentă ca să suporte prezenţa altor copii, mai ales a celor bolnavi.

Ceea ce ştia despre acel aşezământ era ce-i spusese Peter, care avea o părere foarte bună despre el. Dar nu-i vorbise niciodată de Clyde: fie din dorinţa de a nu-i face rău, bănuind că, deşi nu mai amintise de el, nu-l uitase şi nici sentimentele faţă de el nu-i dispăruseră, sau, cel puţin, nu în întregime, fie numirea lui Clyde era mai recentă.

Oricum, nu asta îşi imaginase că vroia Clyde în materie de viaţă profesională - cu atât mai puţin

ambiţioasa Andreea. Sau, poate era un stagiu de practică obligatorie - doar şi în acel spital trebuia să existe secţie de chirurgie.

Sara rămase pe loc, urmărindu-l cu privirea până se pierdu complet în zare. Apoi, se-ntoarse şi ea. Revedea urmele lor pe nisip, complet sau din ce în ce mai şterse

- simbolic pentru efemerul relaţiei lor.

Cum va reuşi să facă faţă când se va întâlni data viitoare cu Clyde? Pentru că simţea că va apărea o astfel de situaţie. Dacă era sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască: retragerea ei la Morning Glow era legată şi de teama ca nu cumva să-l întâlnească pe Clyde la Cape Town. Cu atât mai mult, o întâlnire în acel sat era inevitabilă. Trebuia să înveţe să facă faţă unei astfel de întâlniri, tot aşa cum fusese în stare să facă faţă în numele carierei sale, atunci când trupul îi era sfâşiat de durere.

Nu avea să fie uşor să discute cu Clyde cum ar fi făcut-o cu oricine altcineva, şi mai ales să-l vadă împreună cu Andreea. Şi totuşi, va trebui să fie pregătită oricând pentru aşa ceva.

Iuţi pasul, primind prin toţi porii prospeţimea brizei. Se lăsa copleşită în mod inutil de

personalitatea lui Clyde şi de amintiri. O urmărise ca să-şi dovedească
- lui însuşi şi ei - ceva, dar, un lucru era cert: Clyde era căsătorit şi orice întâlnire între ei nu putea fi de-acum încolo decât pur întâmplătoare. Ciudat, totuşi, că în ciuda atâtor asigurări, undeva în subconştient exista o îndoială.

Capitolul 6

în următoarele zile, Sara a fost atât de ocupată, încât nici n-a avut timp să se gândească la Clyde. Era sezon estival, şi cum Lynn avea un talent deosebit de a găsi lucruri ieşite din comun, turiştii erau atraşi de Antique Den, magazinul ei, cu certitudinea de a găsi obiecte rare de bună calitate.

Era greu să-l dea afară total pe Clyde din gândurile ei şi se-ntreba chiar dacă va veni vreodată o vreme când va reuşi să facă acest lucru. El nu era numai primul bărbat cu care făcuse dragoste şi pe care-l iubea nebuneşte, ci devenise parte din fiinţa ei. Dar, aşa cum îşi dădea seama de acest lucru, tot astfel avea şi înţelepciunea de-a nu-l lăsa s-o distrugă invadându-i fiecare clipă şi gând. Trebuia să se concentreze asupra altor lucruri.

Se dedicase total administrării magazinului. Deşi putea apela la serviciile unei fete pentru servirea clienţilor, nu o făcea decât rareori, în rest ocupându-se ea însăşi de aceasta. în plus, considerase că e de datoria ei să înveţe cât de mult în domeniu. Studia mult, nu numai cărţile de

specialitate pe care i le lăsase Lynn pentru documentare, dar şi altele pe care le lua de la bibliotecă şi, pe măsură ce perioade şi stiluri căpătau semnificaţie, descoperea cu pasiune o lume fascinantă în care Africa îşi avea locul ei, bine definit. Nu se mulţumea doar să anunţe preţul obiectelor din magazin; acum putea emite păreri avizate şi susţine o conversaţie cu clienţii de pe poziţii de egalitate, ceea ce-i dădea o mare satisfacţie.

în plus, Lynn îi dăduse girul de a merge la licitaţii în numele ei.

- Dacă merg, s-ar putea să cumpăr ceva greşit, protestase ea.

- Iar dacă nu mergi, s-ar putea să ratăm ceva important. Am încredere în flerul tău. Te vei descurca.

într-o sâmbătă, la o săptămână de la întâlnirea cu Clyde, Sara merse la o vânzare cu preţ redus. Se-ntorcea acum pe un drum lateral, cu porbagajul plin de cărţi legate în piele, ediţie princeps. Era un drum paralel cu marea şi, la o curbă, îi apăru în faţă Stellenberg.

Socul a fost atât de mare, încât trebui să

oprească maşina într-un loc ferit ca apoi să facă eforturi deosebite pentru a-şi relaxa fiecare grupă de muşchi pentru ca, în cele din urmă, să se destindă total.

Aşezământul era o clădire în stil tipic olandez, cu o pajişte minunată în faţă. La umbra unor copaci erau câţiva copii, dintre care câţiva în scaune cu rotile.

în nici un caz nu şi-ar fi închipuit locul acela potrivit pentru ambiţiile profesionale ale lui Clyde. De asemenea, foarte greu şi-o putea imagina pe Andreea mulţumită să trăiască în acel loc retras.

Sau poate că şi ea îl iubea atât de mult, încât îi era de-ajuns să fie împreună cu el, indiferent unde.

Fusese atât de aproape de a fi ea în locul Andreei - i-ar fi fost alături în muncă, i-ar fi împărtăşit visurile, s-ar fi plimbat seara pe plajă cu el, ar fi fost noaptea în braţele lui. Câteva cuvinte auzite întâmplător schimbaseră totul.

îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Aşa nu se mai putea! Nu trebuia să se mai gândească la el. Porni maşina şi se-ntoarse la magazin, pentru a sorta cărţile cumpărate. Era mulţumită de achiziţia făcută. Erau câteva cărţi atât de valoroase, încât

compensau şi pentru celelalte.

Abia când se întoarse la Morning Glow se gândi din nou la Clyde. Nu intenţionase să ajungă la Stellenberg, dar poate că în subconştient existase dorinţa de a vedea unde munceşte şi locuieşte el. Poate că întotdeauna va exista acea nevoie de a şti unde este, ce face, dacă e fericit. Oare asta însemna să iubeşti pe cineva? Sentimentul păstrat adânc în inimă cu mult după ce orice speranţă de viitor e spulberată?! îşi tot spunea că nu putea continua să-şi umple viaţa cu amintirea lui, că trebuia să existe un alt bărbat care s-o facă să-l uite. Dar, dacă nu reuşise acest lucru Peter - omul minunat la care şi ea ţinuse atât de mult - atunci, cine?!

Clyde şi dansul - două mari iubiri ce alcătuiseră odată universul ei. întotdeauna vor face parte din fiinţa ei, dar începuse să înţeleagă în ultimul timp că este posibil şi un alt mod de viaţă - nu viaţa pe care şi-ar fi dorit-o, dar una acceptabilă, totuşi. Depinde de ea s-o facă, sau nu, cât de cât acceptabilă.

Era duminică dimineaţa. Privind de la fereastra camerei sale pajiştea ce ducea spre mare, Sara

simţi o uşoară nelinişte. în zilele de lucru, se trezea cu grija de a ajunge la timp la magazin - avea o preocupare. Astăzi, însă, nu avea nimic de făcut şi ziua părea să se-ntindă pustie înaintea ei.

Din ziua în care se întâlnise cu Clyde, nu se mai plimbase pe plajă. Hotărâse să fie tare, dar nu era dornică, totuşi, să retrăiască amintiri dureroase.

Apoi, îi veni o idee. De mai bine de un an nu mai mersese în Cape Town: va merge acolo.

Reîntoarcerea în lumea care cândva fusese şi a ei cerea aproape un act de curaj şi, pentru a căpăta o mai mare siguranţă de sine, alese ceva din piesele de îmbrăcăminte preferate - pantalonii şi jacheta turcoaz care-i dădeau o înfăţişare deopotrivă exotică şi eterică.

Merse mai întâi până la marginea pajiştei, acolo de unde începea plaja, apoi repede spre garaj - nu mai vroia nici măcar amintirea urmelor paşilor lor pe nisip: ziua aceea trebuia să marcheze un nou început.

Era chiar în faţa portierei, dar, cum nu venise prin faţa garajului, nu văzuse maşina gri parcată pe alee; Auzi doar vocea imediat în spatele ei.

- Pleci undeva?

După o clipă de şoc, Sara rămase liniştită, încercând să-şi recapete calmul şi numai după aceea se întoarse spre el cu o încetineală deliberată.

- Merg la Cape Town, răspunse ea cu o siguranţă pe care nu o simţea nici pe departe.

- Vreun motiv anume?

Vorbea pe un ton amăgitor de detaşat şi calm, aşa cum ar fi schimbat câteva remarce întâmplătoare cu o cunoştinţă.

- Merg la nişte prieteni.

- Du-te în altă zi.

De fiecare dată când îl vedea, impactul virilităţii lui asupra ei venea ca un şoc. Fiecare linie a chipului lui trăda putere şi senzualitate, trezind un val de amintiri copleşitoare.

- Nu, spuse ea hotărâtă, ţinând ostentativ cheile maşinii. {i-acum, te rog să mă scuzi ...

- Doar n-am venit degeaba. Vii cu mine, Sara.

Dumnezeule, cât de mult dorea să meargă cu el,
chiar dacă nici măcar nu ştia unde intenţionează s-o ducă.

Dar o intriga faptul că-şi închipuia că era gata

oricând să-i îndeplinească orice capriciu.

- Cred că nu m-ai auzit. Merg la nişte prieteni.

- Te-am auzit, dar ştiu că n-ai aranjat dinainte; am înţeles de la menajera ta că ideea acestei călătorii ţi-a venit pe moment.

Zâmbetul lui era dezarmant şi nu-l mai văzuse de atâta timp ...

- Totuşi, merg la Cape Town, mai încercă ea, conştientă că ezitarea sa nu trecuse neobservată.

- Altădată. Blândeţea tonului era la fel de neaşteptată ca şi zâmbetul de pe chip. Este păcat să nu profităm de această zi, Sara. Pune cheile la loc în geantă şi să mergem.

Felul lui de-a fi era irezistibil.

- Eşti un autocrat.

- Dacă cumva ţi s-a părut asta când ne-am cunoscut, n-ai spus-o niciodată.

- Din politeţe. O privire rapidă spre el îi confirmă bănuiala că era conştient de minciuna ei.

Nu, nu văzuse la el decât forţă şi tandreţe; nu bănuise nimic din cealaltă faţă, nevăzută, a personalităţii sale: dispreţ, duritate, capacitate de a răni.

- Aşadar, din politeţe ... Te-ai gândit vreodată,

Sara, că atunci când ne-am cunoscut, ai ascuns anumite lucruri referitoare la tine ...

Nu mai era nevoie să-l întrebe ce vroia să spună. Era clar că avea o impresie oribilă despre ea. Ca să se apere, ar fi trebuit să-i spună adevărul. Chiar dacă ar fi făcut-o - tentaţia exista - s-ar fi ajuns inevitabil la celelalte secrete: pierderea copilului, boala, faptul că nu-şi va mai putea relua niciodată cariera de balerină ... toate aceste tragedii pe care cu greu învăţase să le accepte. Oricum, n-ar fi putut vorbi cu Clyde despre aşa ceva; prima reacţie ar fi să n-o creadă, apoi ar începe să-i fie milă de ea. Nu, asta n-ar putea suporta niciodată.

- Ce spui, Sara?

- Poate că e firesc să vrei să arăţi ce ai mai bun, mai ales când ... eşti îndrăgostit.

- Aşadar, m-ai iubit!

- Da, n-am minţit niciodată în această privinţă. Clyde, am putea schimba ...

- Dar apoi ai descoperit că-ţi iubeşti cariera şi mai mult.

- Da.

- Asta, până când te-a tentat o avere, şi un

nume celebru.

Cât de uşor o trăsese în capcană!

- După cum observ, ştii deja toate răspunsurile. După cum am spus înainte, eşti autocrat. De asemenea, eşti un arogant şi un ticălos. Vreau să cobor, Clyde.

- Nu.

Era clar că n-avea de gând să oprească maşina, aşa că n-avea de ales decât să rămână unde era. Undeva, în subconştient, simţea o ciudată plăcere de a fi pasagera lui captivă. Si totuşi, nu era deloc fericită.

- Nu mi-ai spus unde mergem.

- La Stellenberg.

- De ce, Clyde?

- Vreau să vezi şi tu.

- De ce?

- Pentru că e momentul să vezi şi o altă latură a vieţii.

Dacă i-ar fi spus doar că vroia să-i arate locul unde lucra, ar fi însemnat mult pentru ea. Aşa, nu era decât o nouă durere de care nu vroia s-o scutească.

- Ce va spune Andreea? Nu cred că-i va plăcea.

Când Clyde îşi întoarse privirea spre ea, avea în ochi
o sclipire ciudată pe care Sara nu o putea defini.

- Nu o deranjează. Nu spuse mai mult şi se concentră din nou asupra drumului.

Pe Andreea n-o deranja faptul că o ducea pe ea, Sara, să vadă Stellenberg.

Aceasta însemna, probabil, că era acum atât de sigură de relaţia lor, încât fosta logodnică nu prezenta nici o ameninţare.

Existaseră câteva momente în care fusese atât de de fericită că e alături de Clyde, încât uitase pur şi simplu că era căsătorit.

Ah, dacă n-ar fi reapărut în viaţa ei! Cei doi ani de despărţire estompaseră oarecum amintirile, dar acum, acestea păreau să reînvie cu o forţă nebănuită.

Apropierea de el făcea atmosfera greu de suportat. Dorinţa de a-l simţi aproape o durea. Singura soluţie era s-ajungă la Stellenberg cât mai repede, ca să poată coborî din maşină.

Capitolul 1

Stellenberg era exact aşa cum îl descrisese Peter.

Spaţiile mari, luminoase, suprapuneau durerii şi suferinţei pe care le cuprindeau, o anumită pace şi seninătate.

Erau copii de toate vârstele, iar mulţi dintre ei erau în scaune cu rotile. Trecând pe lângă ei, Sara îşi dădu seama că groaza ei de a veni acolo fusese nejustificată, căci atmosfera nu era de disperare, ci mai degrabă de speranţă. Copiii vroiau să fie trataţi cât se poate de normal şi, de fapt, aşa proceda şi Clyde.

Era greu de imaginat că ambiţia lui profesională era compatibilă cu locul acela de muncă, departe de marile spitale din oraşe. Nu-l întrebase, dar era sigură că nu putea fi decât un stagiu temporar. Si, cu toate acestea, atitudinea lui faţă de copii o frapa - ştia nu numai numele fiecăruia din ei, dar şi ce-l interesa sau ce temeri avea. Părea foarte ataşat de ei şi, la rândul lor copiii păreau să-l iubească foarte mult. Era întotdeauna lângă ei când avea nevoie de ajutorul lui - la asamblarea

unei maşinuţe, sau ca să-l întrebe cum se scrie cine ştie ce cuvânt, iar ochii lor erau mereu luminoşi când "domnul doctor Clyde", cum îl strigau, venea la ei.

Desigur, de la bun început Sara îşi dăduse seama că bărbatul de care se îndrăgostise avea o personalitate foarte puternică şi o tărie de caracter dublate de carismă şi de farmec personal, dar acum vedea pentru prima dată cât era de dedicat muncii sale - nu pentru faima pe care putea s-o dobândească, şi care i s-ar fi cuvenit, de altfel, pe deplin, ci pentru a ajuta efectiv. Nimic din afecţiunea, grija, tandreţea cu care se apleca asupra fiecărui copil nu era poză de circumstanţă, ci pornire sinceră cu care se implica în mod necondiţionat.

Se petrecuse parcă o schimbare faţă de omul de acum doi ani, a cărui ambiţie declarată era să dobândesacă faimă şi avere. Fără să vrea, Sara se-ntrebă dacă nu cumva Andreea avusese o contribuţie la acea scimbare. Trebuia însă să ştie un singur lucru:

- Clyde, unde e Andreea?

Pentru o clipă, trăsăturile de pe chipul lui se

înăspriră.
Â

- în Cape Town.
- Lipseşte toată ziua?
- Nu ştiu cât rămâne acolo.

Tonul lui arăta clar că insistenţa ei îi displăcea, aşadar Sara nu mai continuă cu întrebările pe această temă. Indiferent dacă Andreea era acolo în vizită, sau pentru că se plictisise la Stellenberg, deocamdată absenţa ei făcea ca aceste momente să fie mai puţin tensionate.

- Domnule doctor Clyde!

Glasul subţire şi dulce atrase atenţia Sarei. Era glasul unei fetiţe care stătea într-un scaun cu rotile şi care, cu ochii ei mari verzi, faţa ovală încadrată de bucle negre şi gura ca un boboc de trandafir abia deschis i se părea cea mai frumoasă şi în acelaşi timp cea mai fragilă şi delicată fetiţă pe care o văzuse vreodată.

- Jenny, scumpa mea! îndreptându-se spre fetiţă, Clyde cuprinse cu braţul umerii Sarei - Sara, îţi prezint o persoană deosebită.

- Bună, Jenny! Ce loc grozav ţi-ai ales! Panorama e minunată.

- Domnul doctor Clyde spune că s-ar putea vedea până departe la munţi. Si tu eşti o prietenă a domnului doctor?

- Da, veni răspunsul ei surprinzător de sigur şi de prompt.

- îl iubesc mult pe domnul doctor Clyde.

"Cum îl iubesc şi eu", se gândi Sara. "Deşi lui nici măcar nu-i mai place de mine".

- Se pare că şi el te iubeşte. Ce citeşti? întrebă ea, văzând cartea din braţele fetiţei.

- "Grădina secretă." E a patra oară când o citesc.

- De ce nu-i spui doamnei Burod ce-ţi place cel mai mult, Jenny? interveni Clyde.

- îmi place baletul.

- Baletul?!

- îl ador! spuse fetiţa cu ochi visători, ca şi cum în faţa ei s-ar fi desfăşurat o scenă văzută numai de ea.

- Stiai că doamna Burod este balerină?

- Adevărat?

Deodată, chipul micuţei străluci de fericire.

- Am fost balerină, cândva ...

- Se numea Sara Demaine şi dansa în Cape

Town.

Fetiţa asculta, fermecată.

- Clyde, te rog, încercă Sara să-l oprească, punând instinctiv mâna pe braţul lui şi simţindu-i, fără să vrea, încordarea muşchilor.

- îţi aminteşti povestea din "Lacul lebedelor"? continuă el cu voce neschimbată, adresându-se fetiţei. Fetele acelea minunate transformate în lebede ...

- Baletul meu preferat!

- Doamna Burad a interpretat rolul Odettei şi al Odilei, lebăda cea bună şi cea rea.

- Vai, doamnă Burad! N-aş fi crezut niciodată că voi întâlni o balerină adevărată!

- Ei, iată că ai întâlnit! Clyde o privea atât de atent, încât abia îşi putea stăpâni tremurul ce-i cuprinsese tot corpul. Ai vrea să-ţi mai aduc şi eu nişte cărţi? încercă ea să devieze discuţia.

- Sigur! Stii că se va organiza un spectacol la noi? Domnule doctor Clyde, poate dansa doamna Burod pentru noi?

- De ce n-o întrebi chiar pe ea?

- Ai vrea, doamnă Burod ... te rog, ai vrea să dansezi pentru noi?

Se lăsă o linişte în timp ce Sara încerca să găsească un răspuns.

Ah, Clyde, ai făcut-o în mod conştient! Stiai cât de mult mă va impresiona acest copil, ştiai că-mi va fi aproape imposibil să refuz.

Era clar că nu se putea aştepta la nici un ajutor din partea lui. îl privi implorator, dar el ridică uşor din umeri, într-un gest de neputinţă. în ultimele săptămâni o enervase, chiar o înfuriase de multe ori şi totuşi, continuase să-l iubească. Acum, simţea că într-adevăr îl urăşte.

- îmi pare rău, Jenny.

- Te rog mult, doamnă Burad. N-am văzut niciodată o balerină adevărată. Te rog!

- Eu nu mai dansez, Jenny.

- Doar de data aceasta.

- Nu, Jenny. Sunt sigură că va fi un spectacol minunat. Nici nu se va simţi lipsa mea.

- Domnule doctor Clyde, vrei s-o rogi tu?

Insistenţa lui Jenny era neaşteptată.

- Dacă n-ai putut s-o convingi tu, Jenny, scumpa mea, nu cred s-o pot face eu.

Tonul lui devenise aspru.

Sara simţi că nu mai poate suporta: fetiţa aceea atât de minunată încât îţi sfâşia sufletul, dispreţul lui Clyde, capcana în care intrase.

- La revedere, Jenny, reuşi ea cu greu să rostească, după care plecă, fără să mai audă şi să vadă nimic. N-o interesau nici privirile mirate ale copiilor, nici privirile curioase şi speculative ale asistentelor aflate printre ei. Merse orbeşte, ca un robot, până traversă curtea spitalului, apoi când ajunse la şosea, începu să alerge. Până la intersecţia cu şoseaua principală, drumul era acoperit cu nisip şi picioarele se acoperiră de un praf auriu. Abia când îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rebelă, îşi dădu seama că faţa îi era udă de lacrimi - plânsese în neştire.

Dimineaţă, se bucurase la gândul de a petrece ziua în compania lui Clyde şi de a vedea unde lucrează el. Acum, nu dorea decât să se îndepărteze cât mai mult de Stellenberg. Deşi o impresionase foarte mult, ştia că nu va reveni niciodată acolo. îşi dorea la fel de mult să nu-l mai vadă nici pe Clyde vreodată.

Opri o camionetă, iar şoferul se oferi s-o ia. Sara îl refuză, dar abia când văzu expresia de pe figura

acestuia îşi dădu seama de halul în care probabil arăta: plină de nisip şi de praf, cu părul răvăşit şi faţa udă de lacrimi.

Auzind o altă maşină venind, se feri cât putu, pentru a nu mai fi văzută aşa şi a nu da loc la interpretări şi comentarii, căci apariţia ei ar fi fost, probabil, o ciudăţenie pentru cei care o întâlneau. Totuşi, maşina opri brusc şi auzi paşi venind spre ea. Degeaba încercă să găsească refugiu între doi cactuşi înalţi; o mână o prise de braţ, trăgând-o cu brutalitate.

- Aşadar, mai eşti şi laşă!
- Ce vrei să spui?
- Discutăm în maşină.
- Nu merg cu tine.
- Ba da. Arăţi îngrozitor.
- N-ar trebui să te intereseze. Voi face o baie când ajung la Morning Glow. Merg pe jos până acolo.
- Va trebui să treci prin sat. Ar fi interesant ... stăpâna de la Morning Glow să apară aşa ... Poate ar trebui să te las ... ai merita ... Hai, urcă în maşină. E foarte cald. Si din moment ce-ai renunţat la dans, nu mai ai condiţia fizică pentru a merge pe

jos tot acest drum.

- N-am de gând să vin cu tine; nici acum, nici altădată. Nu suport să mă aflu în apropierea ta, Clyde.

- Nu te pricepi să minţi. Corpul te trădează de fiecare dată. încă se mai ferea de el, când se simţi luată în braţe şi trântită fără nici o urmă de gingăşie pe bancheta maşinii.

Nu, categoric ceva nu era în regulă cu ea: încă mai simţea că-l urăşte şi totuşi contactul acela fizic, aşa scurt şi lipsit de orice tandreţe cum a fost, o înnebunise de dorinţă.

Se acumulase iar o tensiune insuportabilă pe care Sara încercă s-o facă să dispară începând să discute.

- Ai spus că sunt laşă.

- Da. Răspunsul veni scurt, tăios, ca şi cum ar fi închis în el o emoţie puternică.

- Pentru că am plecat fără să te mai aştept?

- Si pentru asta. Dar, în principal, pentru că nu eşti capabilă să înfrunţi realitatea.

- Acuzaţia ta este lipsită de fundament.

- Oare?! Jenny este foarte bolnavă - până şi tu cred că ţi-ai dat seama, este posibil să nu mai aibă

mult de trăit.

- Ah, nu!

- Ai motivele tale de a-i refuza plăcerea de a te vedea dansând. Dar de ce să fugi? Este ca şi cum te-ai înconjura de o platoşă care nu lasă să răzbească nimic din ceea ce viaţa are neplăcut. Crezi că tristeţea e doar pentru alţii?

Clyde nu avea dreptul s-o jignească şi s-o rănească ori de câte ori avea chef. Ca acum, de exemplu. Simţea

o durere adâncă pentru fetiţa pe care o dezamăgise, pentru propriul copil pe care-l pierduse, pentru dragostea care-i făcea viaţa din ce în ce mai chinuitore. Dar nu-l va lăsa să-i vadă durerea; ar fi fost în stare să răsucească şi mai mult mult cuţitul în rana ei.

- Vorbeşti în totală necunoştinţă de cauză. Crezi că nu ştiu ce e tristeţea?

- Chiar ştii?

- Ce întrebare puerilă! Toată lumea trăieşte această experienţă.

- Poţi să-mi povesteşti şi mie ce anume te-a făcut să fii tristă?

- Nu este vorba de nimic deosebit. Vorbeam aşa, în general.

- Când Peter Burod te-a adus la Morning Glow a fost ca şi când ar fi închis o pasăre în colivie de aur. Mă întreb dacă ar fi bănuit vreodată că vei continua să te izolezi acolo de lumea reală.

- M-ai luat la Stellenberg să-mi arăţi lumea reală?

- M-am gândit că e timpul să vezi şi o altă latură a vieţii, să ştii câte ceva din durerea şi tragedia cu care unii oameni trebuie să lupte în

fiecare zi.

- Ce cuvinte nobile! izbucni ea, cu ochii plini de furie. în acelaşi timp ciudate, venind de la tine. Medicul altruist care îşi dedică întreaga muncă micuţilor bolnavi - o imagine care-i poate impresiona pe alţii, dar nu pe mine.

- De ce nu?

Vocea îi era calmă, dar strălucirea din privire şi paloarea din jurul nărilor trădau furia pe care cuvintele ei o provocaseră.

Parcă erau doi adversari în ring, fiecare din ei încercând să-l rănească pe celălalt cât mai mult, ca şi când n-ar fi trăit cândva o dragoste care părea mai frumoasă decât orice vis. Ciudat, dar Sara avea impresia că, rostind acele cuvinte, mai mult se rănea pe ea însăşi decât pe el. Dar, odată intrată în joc, trebuia să continue.

- îţi aminteşti că, odată, mi-ai spus că vrei să devii bogat şi faimos?

- Sigur că da. îmi amintesc şi noaptea în care am spus asta.

Noaptea în care fusese conceput copilul lor. Totală nebunie din partea ei să-şi dorească atât de

mult să fie din nou în braţele lui.

- Intenţionai să devii chirurg; părea să fie ţelul vieţii tale.

- Continuă ...

- Căsătoria cu Andreea Stanford a fost o mişcare foarte inspirată în acest sens.

Faţa lui părea acum o mască. Doar buzele strânse într-o linie subţire şi nările dilatate arătau cât era de furios şi totuşi, când vorbi din nou, o făcu pe un ton plat, lipsit de expresie.

- Te pricepi bine să loveşti.

I-ar fi fost imposibil să-şi ceară scuze acum.

- în privinţa asta, ne asemanam. De ce eşti la Stellenberg, Clyde? Este o etapă de tranziţie, pentru a obţine mai multă experienţă? Copiii aceia au încredere în tine, te iubesc. Vor fi pur şi simplu disperaţi când vei pleca.

- Nu intenţionez să plec de la Stellenberg.

- Nu pot să cred asta! spuse ea în cele din urmă, privindu-l lung.

- De ce nu?

- Ambiţiile tale ...

- Nu neg că am avut cândva astfel de ambiţii.

Dar oamenii se schimbă, Sara.

- Da, oamenii se schimbă, repetă ea încet. Poate m-am înşelat în privinţa ta. Dacă este aşa, Clyde, dacă îmi ceri să accept schimbarea ta, de ce nu poţi accepta schimbarea petrecută cu mine?

- Pentru că dintr-o dansatoare minunată, ai ajuns să te complaci într-o viaţă de huzur.

- Nu mă judeca. îşi mută privirea spre fereastră, încercând s-ascundă cât de mult o afecta condamnarea lui. Dar Andreea?

- Ce-i cu ea?

- S-a schimbat şi ea? Nu pot să cred că e fericită de această schimbare.

- Nici măcar nu o cunoşti. Aţi fost faţă în faţă timp de câteva minute.

- Este adevărat, dar am auzit despre ea. îmi închipui că şi-ar fi dorit altceva pentru tine din punct de vedere social şi profesional, nu acest post la Stellenberg, unde salariul nu poate fi decât modest.

- Eu hotărăsc în ceea ce mă priveşte, Sara, întotdeauna.

Stia că-l judecase greşit, tot aşa cum şi el o judecase greşit. Clyde se schimbase, într-adevăr.

Valorile lui se schimbaseră. Legătura dintre el şi pacienţi mergea dincolo de limitele impuse de datorie. De altfel, Clyde nici n-ar fi avut nevoie de influenţa soţiei sale pentru a-şi croi drum în lumea medicală; personalitatea şi competenţa lui l-ar fi dus pe culmile la care ar fi dorit s-ajungă.

Iar el hotărâse să rămână la Stellenberg, acolo unde era cu adevărat cel mai mult nevoie de el.

- Povesteşte-mi despre Jenny, spuse ea, încercând să-şi ascundă emoţia.

- Ştii deja că e foarte bolnavă. Pe măsură ce-i dădea detalii despre boala fetiţei, se vedea că, dincolo de expunerea pur ştiinţifică a unui caz, era compasiunea unui suflet sensibil. Ar fi însemnat atât de mult pentru ea să te vadă dansând, încheie el.

- Te rog ... nu mă mai ruga ...

- De ce, Sara, de ce? - Se aplecă asupra ei şi o luă de mână. Privirea lui curioasă şi pătrunzătoare, fără a mai păstra nimic din senzualitatea deliberată cu care o cercetase înainte, încerca să pătrundă în gândurile şi sentimentele de dincolo de suprafaţa înşelătoare. Nu eşti genul de om egoist sau insensibil. Există un motiv pentru care nu vrei să dansezi?

Avea nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a-i putea rezista şi a-şi păstra mintea limpede, când apropierea lui îi răvăşea simţurile dincolo de orice putere de autocontrol.

- Sara? ... insistă el.

încercă să-şi retragă mâna, dar strânsoarea deveni mai puternică.

- Am renunţat la acea parte a vieţii şi nu vreau să mai reîncep. Asta ar însemna să exersez ... mai ales exerciţii la bară. Am terminat cu astfel de efort.

- Nu te înţeleg, Sara. Spunând aceasta, nu-şi ascunse deloc dezgustul. Este un caz special. Ai face plăcerea unui copil bolnav - şi nu numai unuia; toţi copiii s-ar bucura să te vadă dansând.

- N-am putea să punem capăt acestei discuţii?

Nu mai suporta. îşi eliberă mâna şi-şi acoperi ochii. Vroia să meargă acasă. Oricum, nu mai era nimic de spus între ei.

- Te-ai rănit! spuse el deodată, văzând zgârietura pe care Sara şi-o făcuse la braţ când ieşise, sau mai degrabă fusese trasă afară dintre cactuşi.

- Ah, nu-i nimic ... o zgârietură de la cactus.

- Trebuie curăţat locul.

- Mă voi ocupa de asta când ajung acasă.

- Am să curăţ eu, acum.

- Pentru Dumnezeu, e doar o zgârietură! Lasă-

mă!

- Cactuşii pot fi otrăvitori. Am spus că te curăţ acum.

Tonul lui autoritar nu mai lăsa loc altor comentarii. Clyde luă trusa medicală de pe bancheta din spate şi după ce dezinfectă rana, degetele lui continuară să rămână pe braţul ei. Sara nu-şi dădu seama de momentul exact când atingerea impersonală a medicului se transformă într-o mângâiere prelungă, senzuală, chinuitoare.

- încetează! izbucni ea, simţind că nu mai poate face faţă acelei acumulări de tensiune.

- Nu vrei să mă opresc.

- Ba da ... Du-mă acasă.

îi văzu capul aplecându-se asupra ei; asistă parcă hipnotizată, incapabilă să facă vreo mişcare.

- Si tu doreşti asta, Sara, îl mai auzi spunând, înainte de a-i primi sărutul.

închise ochii şi se lăsă în voia acelei explozii de senzaţii cu care simţurile, renăscute parcă, sărbătoreau o întoarcere mult aşteptată.

- Te doresc. Dumnezeule, Sara, cât de mult te doresc.

- Da ...

- Dar nu aici, în maşină, aşa ...

Maşina! Dincolo de privirea înceţoşată, realitatea începea să prindă contur.

- Ne poate vedea cineva.

- Mergem acasă la tine.

- Nu! Nu vreau.

- Minţi.

- Ce s-a întâmplat acum ... Ah, cât de greu îşi găsea cuvintele. N-am vrut ... nici nu m-am gândit ... Nu vreau, Clyde.

- Ce mincinoasă eşti! Râse încet, seducător, făcând-o să-i simtă respiraţia. Vrei să facem dragoste; trupul tău vorbeşte pentru tine. Măcar în această privinţă nu te-ai schimbat.

Capitolul 8

Luni dimineaţă. Urma o întreagă săptămână, lungă, plină. "Din fericire", gândi Sara. Sezonul estival era în toi şi numeroşi turişti veneau la Antique Den, aşa că era ocupată toată ziua. Când se-ntorcea seara la Morning Glow era epuizată - din nou, din fericire, căci astfel nu mai avea timp de gândire.

Trecuse o săptămână de la întâlnirea cu Clyde.

Călătoria cu maşina înapoi la Morning Glow fusese făcută în tăcere, sub semnul încordării. Când ajunseseră în faţa casei, Sara deschise portiera şi, înainte de-a coborî, mai privi o dată spre Clyde cu ochii mari, tulburaţi, în timp ce cuvintele se agăţau neputincioase de buze.

- Nu e nimic de spus, rosti Clyde enigmatic, parcă i-ar fi citit gândurile, venindu-i astfel în ajutor. La revedere, Sara.

Fără să mai spună nimic, închise portiera şi-l privi îndepărtându-se. Se reaprinsese flacăra dintre ei: de la primele scântei, atunci, pe plajă, cu câteva săptămâni în urmă, până la vâlvătaia ce-i adusese la un pas de a nu se mai putea controla.

Abia când ajunse în camera ei îşi aminti de

Andreea. Cum ar reacţiona să ştie ce s-a întâmplat? Oare era atât de sigură de dragostea lui Clyde, încât să nu-i pese de-o atracţie pe care, cel puţin în ceea ce-l privea pe el, o considera fizică? în locul ei, ea n-ar fi atât de îngăduitoare. Sau poate şi Andreea avea, din când în când, câte o escapadă?

Dar Clyde? Nu-l deranja să facă dragoste cu fosta logodnică în timpul scurtei absenţe a soţiei? Erau întrebări la care Sara ştia că n-avea să primească niciodată răspuns. Oricum, când Clyde spusese"La revedere", sunase ca un rămas-bun definitiv. Cel mai bun lucru era să-şi scoată şi ea acel episod din minte.

Desigur, nu era chiar atât de uşor de realizat, când cu greu se putea concentra asupra a orice altceva, când toată săptămâna trecută tresărise de fiecare dată ce se deschidea uşa magazinului şi inima începea să-i bată cu putere dacă vedea, de la distanţă, un bărbat înalt.

Lipsa oricărui semn de viaţă de la el o făcu să se mai liniştească. Tocmai primise un transport de porţelanuri şi era ocupată cu despachetatul acestora, când auzi pe cineva intrând. De data aceasta nici nu

se mai întoarse

- trebuia să termine mai repede de aranjat marfa primită, iar clientul va veni la ea când se va hotărî.

- Bună, Sara! auzi ea o voce înceată, aproape de ureche.

Sara se sperie atât de tare, încât scăpă din mână o vază, care se sparse.

- Am un efect atât de devastator asupra ta? întrebă el, în glumă.

Mai devastator decât îţi poţi închipui, îşi spuse ea.

- Mi-a alunecat din mână. Ce doreşti, Clyde?

- Nu-mi spui nici măcar "Bună!"? întotdeauna eşti atât de nepoliticoasă?

- Sunt ocupată.

- Nu te voi reţine nici o clipă în plus. Mai este încă serviciul de ceai din argint de Cape? Cel pentru care venisem, de fapt, prima dată?

- în colţul acela.

- Arată-mi-l.

- Te poţi uita şi singur la el.

- Aş vrea să mi-l arăţi tu. Presupun că eşti expertă.

Stia că o provoca, dar spera să poată da un

răspuns
pe măsură.

- Voi fi bucuroasă să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

Sara rămase puţin deoparte, în timp ce Clyde examina serviciul, fără să-şi poată desprinde privirea de degetele lui lungi, delicate, capabile în egală măsură să vindece şi să provoace extaz. Deşi nu-i era deloc uşor să afişeze un aer indiferent în faţa acelui bărbat ce exulta virilitate şi farmec prin toţi porii, cu naturaleţea cu care respira, Sara reuşi să-i răspundă calm şi competent.

- Te pricepi într-adevăr la antichităţi, remarcă el, zâmbindu-i.

Pentru o clipă, Sara îl privi mută. Nu-l mai văzuse zâmbindu-i aşa de când erau logodiţi. Dac-ar putea pur şi simplu să i se arunce în braţe şi să-i spună adevărul, fără să-i mai pese de consecinţe! Aproape că făcu un pas spre el, apoi se opri la timp.

- Eşti chiar şovin!

- Nu apreciezi un compliment?! Continua să zâmbească.

Sara, ţie îţi place acest serviciu?

- Enorm. Este una din piesele cele mai frumoase

din magazin.

- în cazul acesta, îl voi cumpăra. Am o invitaţie, continuă el după puţin timp.

- O invitaţie?! Poţi să-mi spui în timp ce împachetez.

- Dacă n-ai nimic planificat, vino cu mine sâmbătă în Cape Town. Am bilete pentru un spectacol deosebit.

Era pe punctul de a spune "Da, da, sigur că vreau să merg împreună cu tine", când ceva o făcu să întrebe:

- Ce fel de spectacol, Clyde?

- Balet, spuse el cât se poate de indiferent. "Romeo şi Julieta" - o nouă punere în scenă.

Sara lăsă privirea în jos, ascunzându-şi ochii în spatele genelor lungi. Continuă să împacheteze piesele serviciului, fără a-şi putea camufla tremurul mâinilor.

- Vii, Sara?

- Nu!

Clyde îi prinse bărbia între degete şi, ridicându-i faţa, o forţă să-l privească în ochi. în ochii ei, însă, strălucirea care fusese atât de vie cu câteva clipe

înainte, se stinse complet.

- De ce nu poţi veni?

- Pentru că ... am uitat că am o întâlnire. Ştii ... un individ din sat ... m-a invitat de mult timp.

- Sigur, nu pot să-ţi cer să renunţi la o întâlnire. Spune-mi cât datorez pentru serviciu. Vom merge la spectacolul de balet altădată.

- Aşa vom face.

Sara ştia că nu-l va însoţi niciodată la acel spectacol. Era punerea în scenă la care lucrase Peter şi madame Olga o considera ca fiind una din cele mai bune realizări ale sale. Nu era corect să asiste la reprezentaţie în compania unui alt bărbat. în plus, durerea de a fi renunţat la dans era încă vie. Ar fi fost insurmontabil să privească orice spectacol de balet - dar mai ales acela - şi mişcările care ei nu-i mai erau de-acum încolo îngăduite.

Din nou, se întrebă ce-o fi cu Andreea. Poate că lipsea temporar din oraş şi de aceea nu avea nici o obiecţie ca soţul ei să meargă la un spectacol cu o alta, mai ales că nu era străină de dispreţul pe care el îl avea pentru aceasta.

Munca la magazin devenise întrucâtva o

activitate de rutină, deşi în nici un caz plictisitoare; nici n-ar fi fost posibil când era înconjurată de atâtea obiecte, fiecare din ele închizând în sine o comoară de istorie şi frumuseţe.

Din când în când soseau cărţi poştale de la Lynn: comentarii asupra locurilor văzute, veşti încurajatoare despre sănătătea mamei ei, mulţumiri pentru ajutor, dar niciodată o adresă la care să poată fi contactată. Probabil că nu-şi închipuia că avea dificultăţi, sau că vroia să renunţe la tot şi să părăsească Morning Glow, pentru a fugi undeva unde să nu-l mai întâlnească niciodată pe Clyde.

în după-amiaza aceea, Sara închise magazinul mai devreme, pentru a putea participa la o licitaţie de mobilă în stil olandez. O privire i-a fost de-ajuns pentru a-şi da seama că piesele acelea de mobilier nu sunt potrivite pentru Antique Den, aşa că se-ntoarse imediat.

Era încă devreme şi, după o curbă a drumului de-a lungul ţărmului, Stellenberg se profila pe fundalul unei pante împădurite. Sara încetini.

Se gândisae de multe ori la Jenny în ultima vreme; ochii aceia enormi îi stăruiau în minte. Deşi

avea un motiv întemeiat s-o refuze, nu putea uita dezamăgirea fetiţei.

Sara ura ideea de a face un rău cuiva; cu atât mai greu suporta gândul că rănise un copil atât de bolnav şi atât de minunat ca Jenny.

Zile întregi cochetase cu ideea de a-i face o vizită şi numai teama de a se întâlni cu Clyde o reţinuse. în dimineaţa aceea, însă, se hotărâse: vroia s-o vadă pe Jenny şi o va face - doar n-avea nevoie de îngăduinţa lui Clyde.

Luase cu ea câteva cărţi despre balet cu fotografii ale unor balerini celebri şi povestiri legate de cele mai cunoscute balete clasice, în ideea că, dacă licitaţia avea să se termine mai devreme, va încerca s-o vadă pe Jenny. în orice caz, dacă nu reuşea astăzi, era hotărâtă să încerce altă dată.

Se-ndreptă spre spital, dorindu-şi din tot sufletul să nu-l întâlnească pe Clyde. îl iubea tot aşa cum respira, dar cel mai bun lucru era să stea departe de el. La ora aceea, spera ca el să lucreze, astfel încât o întânire cu el era puţin probabilă.

O găsi pe Jenny în acelaşi loc în care se afla şi când o cunoscuse. Deşi avea o carte deschisă pe

genunchi, nu citea, ci privea undeva în depărtare, spre mare, cu o expresie de înţelegere şi resemnare ce depăşea cu mult capacitatea vârstei ei.

- Bună, Jenny! spuse Sara, străduindu-se să pară cât se poate de veselă.

- Doamna Burod!

- Ce mai faci, scumpa mea?

- Bine. Domnul doctor Clyde nu mi-a spus că vii.

- Nu ştie că sunt aici.

- Nu?!

- N-am venit să-l văd pe domnul doctor Clude. Am venit să te văd pe tine.

- Pe mine?! Chipul micuţei se lumină brusc. Vai, doamnă Burod! La mine nu vine nimeni în vizită.

- Nu ai familie, Jenny?

- Tata a murit când aveam trei ani şi apoi şi mama, într-un accident, acum doi ani.

- îmi pare rău, voi veni mai des. Scumpa mea, ţi-am adus ceva.

Aşezându-se în genunchi lângă scaunul cu rotile, Sara îi dădu fetiţei punga, apoi o privi cum scoate cărţile.

- Cărţi despre balet! strigă Jenny entuziasmată,

iar obrajii ei, atât de palizi, se îmbujorară. Aşadar, nu ai uitat!

începu să răsfoiască, oprindu-se să privească atent fotografiile.

Era clar că era familiarizată cu numele unor balerini renumiţi, printre care îşi regăsea idolii.

- Vai, doamnă Burod, ce cărţi nemaipomenite!

Pentru o clipă, fetiţa ai cărui ochi trişti arătau sigur că ştie bine cât de puţin mai are de trăit, redeveni un copil normal de zece ani fermecat de noul cadou primit.

- Vrei să ne uităm împreună? întrebă Sara, străduindu-se să zâmbească, deşi îşi simţea sufletul sfâşiat.

Imediat începură să discute despre "Copelia", un balet despre care Jenny nu ştia mare lucru, aşa că asculta fermecată povestea păpuşii care prinde viaţă.

- Stii, balerina care interpretează rolul, dansează mai întâi cu mişcări sacadate, ca şi când ar fi într-adevăr o păpuşă de lemn, iar apoi, încet, încet, mişcările capătă graţie şi fluiditate.

Uite, la început e cam aşa ...

Si Sara demonstră cu câteva mişcări sugestive ale capului şi braţelor, spre încântarea fetiţei.

- Ah, cât de mult îmi place! Mă bucur atât de mult că aţi venit, doamnă Burod!

- Si eu! se auzi o voce în spatele lor.

- Domnul doctor Clyde! exclamă Jenny, în timp ce Sara se ridică imediat, ca un arc, privindu-l lung, mirată.

- Doamna Burod mi-a adus cărţile acestea nemaipomenite! continuă fetiţa, fără să ia în seamă tensiunea ce se acumulase brusc. A fost aşa o surpriză!

- într-adevăr, o surpriză plăcută.

Oricât era de absurd, cuvintele lui o făcură să se simtă flatată. Strălucirea privirii lui arăta clar că se bucura de venirea ei - chiar şi numai pentru faptul că, astfel, o făcuse pe Jenny fericită.

- Doamna Burod îmi povestea despre Coppelia şi tocmai făcea o demonstraţie.

- Am văzut.

Obrajii i se îmbujorară. Oare de când privea Clyde? Se uită la ceas şi văzu că se făcuse mai târziu decât bănuise.

- E timpul ca Jenny să intre, spuse Clyde, ghicindu-i intenţia. Chiar văd că vine o asistentă s-i ia.

- Doamnă Burod ... Nu te răzgândeşti în privinţa spectacolului?

întrebarea n-ar fi trebuit s-o ia pe nepregătite, şi totuşi, Sara a fost surprinsă. O priveau amândoi: Clyde, speculativ, iar Jenny, cu ochii măriţi şi răsuflarea tăiată.

- Nu, Jenny.

- Vei mai veni să mă vezi?

- Foarte curând.

Se aplecă şi sărută obrazul acela uscat şi rece. Pa, scumpa mea. La revedere, Clyde.

- Te conduc la maşină.

Cu siguranţă, vroia din nou s-o întrebe motivul încăpăţânării ei.

- Jenny te place.

- Si mie îmi place de ea.

- Ce bine că ai venit!

- Doream de mult timp s-o mai văd.

- Cărţile îi vor face mare plăcere.

- Sper. Conversaţia lua o altă turnură decât îşi

imaginase ea. Clyde, nu te-ai supărat că am venit fără să te anunţ?

- Sigur că nu. E suficient să mă uit la faţa lui Jenny ca să-mi dau seama ce-a însemnat această vizită pentru ea. Vino ori de câte ori poţi. De fapt, vroiam să-mi acorzi şi mie puţin timp.

Sara îl privi întrebător, nedumerită.

- Merg în Cape Town în weekend şi vreau să vii cu mine. Seara ne întâlnim cu o altă pereche. Ia-ţi o rochie frumoasă.

O anunţa, nu o întreba; ca şi cum era de la sine înţeles că toată lumea trebuia să se conformeze dorinţelor lui. Stia că s-ar fi cuvenit să-l descurajeze, dar nu reuşi. Doar la gândul de a petrece o zi cu el, sângele îi pulsa cu putere. Erau totuşi întrebări ce se cereau puse.

- Dar Andreea?

- Nu-ţi face griji în privinţa ei. Vin să te iau pe la ora nouă.

Când se întoarse la Morning Glow, mintea Sarei era un vârtej de gânduri. Invitaţia lui neaşteptată o umplea de bucurie. încetase de a se mai convinge că nu-l iubeşte, sau că nu-l va mai iubi cu timpul. îl va

iubi întotdeauna pe Clyde. Se căsătorise o dată cu un alt bărbat şi căsnicia fusese una reuşită, doar pentru că Peter Burod fusese un om excepţional. A doua oară, însă, nu se va mai căsători; şi nici drumul ei nu se va întâlni la infinit, măcar şi aşa, ocazional, cu al lui Clyde. Aşadar, poate că lucrul cel mai bun era să profite la maximum de orice moment când se aflau împreună.

Gândul la Andreea n-o mai deranja atât de mult ca la început. înţelesese de-acum că soţii Montgomery nu aveau o căsnicie obişnuită. Pesemne că aşa obişnuia Andreea, să fie mult timp plecată şi chiar dacă faptul îl deranja pe Clyde, n-o arăta.

Ba mai mult, părea să găsească normal să iasă cu o altă femeie.

Acum, nu mai conta decât că avea să mai petreacă o zi cu Clyde, o zi pe care s-o adauge la comoara amintirilor ei.

Clyde veni s-o ia devreme.

- Ti-ai luat tot ce-ţi trebuie? întrebă el, punându-i geanta de voiaj în portbagaj.

- Sper că da. Dacă nu, găsesc în Cape Town ce-mi trebuie.

în foarte scurt timp, răcoarea dimineţii şi umezeala pătrunseră până şi în maşină, o făcură să-şi amintească de primul lucru uitat acasă: un pulover.

- Ti-e frig? întrebă Clyde, văzând-o că tremură.

- Puţin.

- îngrozitor de frig, după cum îţi clănţăne dinţii. Nu ţi-ai luat un pulover?

- Am uitat.

- Există o modalitate de a ne încălzi.

- Ai radiator?

- Da, dar va face atmosfera înăbuşitoare.

Ştim noi o modalitate mai bună.

- Mă descurc, n-am nimic.

- Eşti surprinzător de încăpăţânată, la cât eşti de mică.

Imediat, Clyde întinse mâna şi o trase spre el, anihilându-i orice împotrivire şi forţând-o să rămână acolo, până când o simţi complet relaxată, cuibărită cu capul rezemat pe umărul lui.

- Riscăm să avem un accident.

- N-am avut înainte ...

Cum putea fi vocea unui bărbat atât de amuzantă

şi în acelaşi timp, atât de provocatoare şi seducătoare?! Sara ajunsese într-un punct în care îi era prea greu să i se mai opună - poate pentru că, pentru a reuşi acest lucru, trebuia să câştige o victorie imposibil de câştigat asupra ei înseşi.

- E bine, nu-i aşa? întrebă el tandru.

- Foarte bine.

"Savurează aceste momente, Sara", îşi spuse ea. "Bucură-te din plin de această stare de armonie perfectă, căci nu se ştie când vei mai trăi asemenea clipe din nou".

Nici măcar nu-ncercă să facă o conversaţie de circumstanţă şi se bucura că şi Clyde tăcea. îşi dorea doar ca acea călătorie să nu se mai termine niciodată: ea, cu obrazul lipit de pieptul lui, lăsându-se pătrunsă de senzualitatea pe care el o emana prin toţi porii. Apoi, ridicându-şi capul câţiva centimetri, îşi lipi buzele, fără nici o reţinere, de baza gâtului lui, primind confirmarea, printr-un puls accelerat, că nici ea nu-i era indiferentă.

- Ti-e foame? întrebă el după un timp.

- Nu.

- Mie, da. Ia, te rog, punga cu mâncare din

spatele scaunului meu. Nu era nici urmă de romantism în tonul lui.

- Serveşte-te, spuse Sara întinzând punga spre el.

- Nu am nici o mână liberă.

într-adevăr: cu o mână conducea, iar cu celălalt braţ o ţinea la pieptul lui.

- Hei, ce faci? întrebă el, simţind-o că vrea să se îndepărteze.

- îţi redau mâna.

- Nici gând. O strânse şi mai tare lângă el. Mă aşteptam la mai multă imaginaţie din partea cuiva care stă aşa cum stai tu la pieptul unui bărbat ... Tu ai mâinile libere.

Sperând ca mâinile ei să aibă o aparenţă de normalitate, frizând chiar nepăsarea, Sara scoase un sandviş şi-l apropie de buzele lui. Trupul ei explodă în mii de senzaţii pe măsură ce limba, dinţii şi buzele lui îi atingeau şi gustau degetele şi palma.

- Cum ţi se pare serviciul de ceai? întrebă ea, doar pentru a spune ceva, sperând cu disperare ca banalitatea unei conversaţii să-i disimuleze nevoia de a se abandona pur şi simplu acelei voluptăţi unice.

- Foarte frumos.

- L-ai folosit?

- Aştept ocazia potrivită ... Mai vreau, mai vreau ... n-am terminat ... Delicios ...

- Ştii că a aparţinut Guvernatorului ... ? Ah, Clyde, de ce m-ai muşcat?!

- Mă doreşti, spuse el încet.

Mâna Sarei se lăsă în jos, inertă şi odată cu ea căzu şi sandvişul.

- întotdeauna eşti aşa de direct?

- Şi eu te doresc.

- Clyde, nu ...

Tăcu, neştiind prea bine nici cum să continue, nici ce intenţiona să spună.

- Nu ... ce? Să nu spun cu voce tare ceea ce vrem amândoi - să facem dragoste?

- Nu ...

- Ba da, Sara. Amândoi ne-am schimbat, dar ceea ce a fost între noi a rămas la fel. Stii bine că ăsta e adevărul.

- Da ...

Mai întâi rosti cuvântul, apoi conştientiză că tocmai îşi exprimase acordul.

Maşina opri brusc.

Venind în întâmpinarea lui, fără reţinere, Sara se abandonă cu totul bucuriei nebune de a simţi fiecare ca făcând parte din celălalt.

- Dacă ne vede cineva ... reuşi ea cu greu să rostească, agăţându-se de un vag moment de luciditate dincolo de care nu ar fi mai fi existat cale de întoarcere.

- Ai dreptate. Nu se cade să fim văzuţi făcând dragoste pe autostradă. Nu e prima dată când suntem nevoiţi să ne oprim din acest motiv. împotriva voinţei, Clyde porni maşina. De data aceasta, am fi mers până la capăt. Stii bine că este aşa, Sara.

Stia. Ca să-l oprească, ar fi trebuit să fie capabilă să se oprească ea mai întâi. Se simţea acum complet părăsită, izolată pe scaunul ei, aşa cum ea însăşi propusese.

- Data viitoare nu ne vom mai opri. Cred că ştii şi acest lucru.

Parcurseră poate mai bine de o milă când Sara vorbi din nou:

- Dar Andreea? Ce-ar fi spus Andreea?

- Te rog, măcar azi uită de Andreea.

Capitolul 9

într-adevăr, nu se mai gândise la Andreea, îşi dădu seama Sara îmbrăcându-se pentru seară. Fusese o zi mult prea minunată pentru a mai lăsa loc unor gânduri triste.

Clyde redevenise cel de altădată - seducător, inteligent, spiritual. Cât despre ea, avea momente în care nu-i venea să creadă că trecuse prin atâtea experienţe de când era o balerină în plină glorie logodită cu bărbatul de care se-ndrăgostise nebuneşte.

Clyde rezervase două camere într-un hotel modern pe ţărm - două camere alăturate. Pentru Sara, în starea euforică în care se afla, nu mai conta dacă le alesese în mod intenţionat astfel.

La plecare, îi spusese să-şi aducă o rochie frumoasă. Privindu-se acum în oglindă, Sara părea pe deplin mulţumită de alegerea făcută: rochia cu croială în stil grecesc clasic, de culoarea jadului, îi punea în evidenţă trăsăturile, făcând-o extrem de delicată şi feminină.

Când Clyde veni s-o ia, îmbrăcat cu un costum gri ce-i dădea un plus de distincţie şi eleganţă, o învălui într-o privire de adoraţie.

- Eşti atât de frumoasă! spuse el simplu, cuprinzându-i mâinile în ale lui.

- Prietenii tăi ...

- De data aceasta, ai dreptate: pesemne că ne aşteaptă deja.

Urmau să ia masa într-un restaurant mic, sofisticat. îndreptându-se spre masa lor, atrăseseră o mulţime de priviri - amândoi, ca pereche. Pentru Sara, plăcerea de moment era inevitabil dublată de durerea cu care conştientiza adevărul de dincolo de aparenţa amăgitoare pe care o afişau.

După câteva minute veniră şi prietenii lui Clyde: Ann şi Graham, doi tineri medici proaspăt căsătoriţi, stabiliţi de curând în oraş, pe care Sara îi simpatiză imediat. Era clar că nu ştiau nimic despre legătura anterioară dintre Clyde şi Sara şi, chiar dacă o cunoşteau pe Andreea şi se-ntrebau poate de ce nu era prezentă, nu făcură nici un comentariu.

Conversaţia a fost plăcută, iar mâncarea, delicioasă, astfel încât Sarei îi păru rău când Clyde, aruncând o privire la ceas, ceru nota de plată. Nici nu mai ţinea minte de când nu se mai simţise atât

de bine.

Abia când intrară în teatru, Sara se gândi că nu ştie despre ce spectacol era vorba.

- "Visul unei nopţi de vară", îi răspunse Clyde.

- Piesa?

- Baletul.

- Nu! Rămase uitându-se la el, cu ochii plini de groază. Nu! repetă ea, nemişcată, fără s-o mai intereseze că-i încurca pe cei ce nu puteau trece de ea.

- Hai, Sara!

Suna ca un ordin, deşi tonul lui nu era deloc dur.

Scuturând din cap, Sara se-ntoarse, gata s-o pornească spre ieşire, fără să vadă şi să ţină cont de oamenii din jur şi de prietenii lui Clyde. în mintea ei nu era decât un gând: să fugă.

Clyde o prinse de braţ - un gest normal, prietenesc, care n-ar fi putut da naştere vreunui comentariu. Numai că simţea strânsoarea dureroasă, ca de menghină, a degetelor lui.

- Te rog, Clyde, nu pot ...

- Vino, Sara. Tonul lui era ferm, dar surprinzător de blând. Graham şi Ann sunt chiar în spatele

nostru, spuse el şoptit. Li se va părea ciudat. Discutăm după aceea.

Poate că n-ar fi trebuit, se gândi Sara mai târziu, dar cedă, de parcă o părăsise orice urmă de voinţă, lăsându-se condusă în sală.

Aşezată între Clyde şi Ann, Sara trăia pentru prima dată agitaţia premergătoare începerii spectacolului aflându-se în faţa, nu în spatele cortinei.

- Am auzit că e o punere în scenă nemaipomenită, spuse Ann, răsfoind programul.

- Da, şi eu ... reuşi Sara să articuleze.

Nu avea rost să amintească de Peter Burod; poate că în lumea medicilor, numele lui nu spunea nimic. Era clar că Ann şi Graham nu făcuseră nici o legătură între numele ei şi cel al coregrafului şi că nu aveau nici cea mai vagă idee că fusese balerină.

Ann continuă să vorbească, dar Sara nu o mai auzea. în mintea ei era un singur gând: Clyde o atrăsese în mod conştient în această capcană.

Aruncă o privire spre el: părea un şoim în aşteptare încântat de neputinţa prăzii sale.

Nu mai rămăsese nimic din magia clipelor din

timpul zilei.

Primele acorduri ale uverturii, apoi cortina se ridică. Desigur, orice balet i-ar fi produs durere, dar mai cu seamă acesta, în care şi ea dansase cândva. Amintirile o copleşiră, nemilos de vii: repetiţiile, sub controlul minuţios al lui madame Olga; Peter, întotdeauna gata să vină în ajutor cu o explicaţie sau o interpretare; Clyde însuşi, în culise, dornic să cunoască balerina care-i încântase ochiul; începutul a ceea ce avea să devină iubirea vieţii ei.

Clyde ştia că acel spectacol îi va produce durere; de ce îl alesese, Sara nu-şi dădea seama. Un lucru era cert

- neştiind că ea nu mai putea dansa niciodată, nu bănuise câtă durere îi revărsa în suflet.

Simţi un nod dureros în gât şi, în ciuda hotărârii de a nu-l lăsa pe Clyde să abă satisfacţia de-a o vedea atât de slabă, lacrimile îi scăpară de sub control.

Spre groaza ei, începu să plângă, fără să se poată stăpâni. Nici un sunet nu răzbătea dincolo de durerea ei, dar trupul fragil era zguduit de spasme.

Clyde îi luă mâna, surprins de violenţa acelei reacţii la care nu se aşteptase, dar Sara şi-o trase cu putere.

- Sara, te simţi bine? şopti Ann.

A

încercă să încuviinţeze printre lacrimi, cu o mişcare a capului. Cu cât se străduia mai mult să-şi recapete stăpânirea de sine, cu atât mai imposibil de stăvilit erau lacrimile.

- Sara ... şopti Ann din nou, îngrijorată.

De data aceasta, Sara nu mai putu să răspundă, nici măcar prin semne, tot aşa cum îi era peste puteri să mai rămână acolo.

Se ridică şi, fără să mai ţină seama de nimic din jur, nu se mai opri decât în foaier, unde se prăbuşi pe o canapea, scuturată de hohote de plâns.

- Sara! auzi imediat vocea plină de îngrijorare a lui Clyde. Sara, iubito, ce s-a întâmplat?

îi auzea cuvintele tandre şi-i simţea îmbrăţişarea caldă, dar, înnebunită de durere, se zbătea şi-i lovea pieptul cu pumnii.

- Lasă-mă! Du-mă înapoi la hotel!

- Imediat, spuse el după doar o clipă de ezitare. Merg doar să le spun că noi plecăm. Aşteaptă-mă

aici, Sara.

"Aşteaptă-mă" ... Cuvintele reverberară ciudat în mintea şi în sufletul ei. "Aşteaptă-mă ..." - un ordin. Chiar îşi închipuia că-i poate manipula toată viaţa? Ieşi imediat şi se-ndreptă spre staţia de taxiuri. în scurt timp, era deja în camera de hotel, lăsându-l să bată în zadar în uşa încuiată. Nu mai plângea, dar se simţea complet secătuită.

- Sara, lasă-mă să intru!

Vocea lui Clyde suna din ce în ce mai imperativ.

- Deschide imediat uşa! Sara! insistă el, neprimind nici un răspuns. Ştiu că eşti acolo. Deschide!

- Pleacă! spuse ea în cele din urmă.

- Deschide uşa!

- Nu vreau să te văd.

- Deschide! Chiar şi la adăpostul uşii încuiate, vocea lui suna ameninţător. Oricum intru, chiar dacă nu deschizi.

Sara era convinsă că ar fi făcut-o. întotdeauna, Clyde obţinea ceea ce vroia. Chiar oamenii se arătau dispuşi să-i ofere tot ce dorea; bărbaţi şi femei deopotrivă, dar mai ales femeile, se arătau irezistibil atraşi de forţa lui magnetică. Acum, însă,

nu era momentul să facă speculaţii asupra misterului carismei lui. Trebuie să aibă grijă să fie cu mintea limpede.

- Nu vreau să te văd, spuse ea deschizand uşa de o palmă.

- Ştiu. Intră fără nici un efort pe lângă ea. Totuşi, trebuie să discutăm.

Sara îl privi lung. Chiar nu avea nici ruşine, nici sentimente, nici remuşcări?!

- Nu avem nimic să ne spunem. Te rog să mă laşi.

- Ce se-ntâmplă, Sara?

- Ştii al naibii de bine; m-ai atras într-o capcană.

- Doar ca să te fac să ieşi din carapacea sub care te ascunzi.

- Aşadar, recunoşti că m-ai înşelat.

- Recunosc că n-am fost în totalitate onest cu tine.

A
îi prinse mâinile, împotriva voinţei ei. Vino să stăm jos.

- Nu! protestă ea ferm, furioasă pe ea însăşi, simţindu-şi, chiar şi în astfel de momente de furie,

pulsul accelerat la atingerea lui. Spune-mi de ce-ai făcut asta.

- Mi s-a părut că procedez bine. Poate că m-am înşelat ...

Părea palid, ca şi cum fusese şocat, ceea ce-i dădea Sarei o oarecare satisfacţie de a-l vedea, pentru prima dată, nesigur.

- Sigur că te-ai înşelat.

- Hai să ne aşezăm şi să discutăm. Surprinzând-o cu o mişcare rapidă o aşează pe pat. Vreau să te ajut. Ai ridicat un zid în jurul tău, Sara. Morning Glow nu reprezintă decât partea materială, fizică a acestuia. Mai există, însă, şi un zid psihologic - pe acesta am vrut să-l distrug.

- Obligându-mă să văd un spectacol de balet împotriva voinţei mele? Nu eşti medic psihiatru, Clyde.

- Psihanaliza nu are nici o legătură cu ceea ce am încercat să fac în această seară. îi ridică bărbia, făcând-o să-l privească. Sunt pur şi simplu bărbatul care ţi-a fost logodnic şi care credea că te înţelege.

Sara era sigură că, dac-ar fi auzit de la el cuvântul "iubire", ar fi mărturisit totul, incapabilă de

a-i mai rezista.

- Acum nu mă mai înţelegi.

- Şi-acum te înţeleg, în parte ... şopti el, mângâindu-i faţa şi gâtul. Corpul te trădează mereu.

- Da, ştii bine că este vorba de o atracţie fizică, dincolo de care între noi nu mai există nici o punte de comunicare.

- Refuz să cred acest lucru. Nu poţi continua aşa, Sara.

- Sunt foarte fericită.

- Nu, iubito, nu eşti.

"Iubito" - poate că ar putea să-i spună tot ce închisese în suflet de atâta timp. Apoi, îşi aminti de Andreea. Nu, cuvântul era spus pur şi simplu ca un automatism.

- Sunt fericită, insistă ea. M-am schimbat, nu mai sunt aşa cum eram când m-ai cunoscut; am o altă scară de valori, îmi plac alte lucruri ... Dar, sunt fericită.

- Dacă e adevărat ce spui, ai fi acceptat să vii cu mine la spectacolul de balet prima dată când te-am invitat, şi n-ai fi reacţionat aşa în seara aceasta.

- Nu mai vreau să discut despre asta.

- Trebuie să vorbeşti: Sara, nu poţi să continui să te izolezi de lume. Trebuie să existe un motiv pentru care nu vrei să dansezi. Trebuie să vorbeşti ... De ce nu vrei să discutăm?

Simţea că nu mai rezistă; trebuia să pună imediat capăt acestei discuţii.

- Discut cu o mulţime de oameni, Clyde. Nu însă cu tine. Nu-ţi dai seama că te urăsc?

Tăcere. Degetele lui încetară orice mângâiere. Cu buzele strânse, îşi lăsă mâinile să cadă în lături.

- Nu mai are rost să continuăm. Ne vedem mâine dimineaţă.

- Vreau să mă-ntorc acasă în seara asta.

- E târziu, Sara; şi întuneric.

- Drumul e bun, se încăpăţână ea. Nu înţelegi că nu suport gândul de a petrece noaptea atât de aproape de tine?

Privirea lui Clyde se plimbă, insolentă, de-a lungul trupului ei, lăsând să se înţeleagă bine că nu-i scăpa nici un amănunt.

- Cred că ai prefera s-o petreci cu mine. în ochi îi apăru o expresie de dispreţ, iar pe buze, un zâmbet răutăcios. Numai că nu mai am nici un

chef pentru aşa ceva. Fă-ţi bagajul. Plecăm în douăzeci de minute.

Capitolul 10

în ziua în care ştia că nu e nici un pericol de a-l întâlni acolo pe Clyde, Sara plecă la Stellenberg. Aflase că marţea după-amiază avea zi de consultaţie la o clinică într-un sat la distanţă de douăzeci de mile. Aşadar, până se întorcea el, va fi deja plecată.

Jenny nu era la locul unde stătea de obicei, la umbra acelui copac.

- Boala a evoluat rapid şi îngrijorător şi Jenny nu se simte deloc bine, o informă asistenta de la biroul de recepţie.

- Pot s-o văd? Nu stau mult.

- Nu, doamnă Burod. Domnul doctor Montgomery a interzis orice vizite.

- Este în stare gravă?

- Mă tem că da.

După o noapte de nesomn, devreme a doua zi dimineaţă, Sara telefon' la spital şi ceru cu Clyde.

- Cât de gravă e starea lui Jenny? întrebă ea direct. Era prima oară când vorbea cu el de la întoarcerea
din Cape Town.

- Destul de gravă.

- Va putea asista la spectacol?

- Nu sunt sigur.

- Ai grijă să se simtă suficient de bine pentru a putea asista. Dacă va fi acolo, voi dansa.

- Sara! Eşti sigură?

- Da.

- Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

- încerc să-i dăruiesc lui Jenny puţină fericire.

Ce simplu! se gândi Sara, punând receptorul jos. Decizia păruse acum simplu de luat după toate acele ore de zbatere şi nesomn. Jenny îi intrase în suflet. Nimic nu mai conta în afara faptului că acest copil putea muri.

Cel mai important lucru acum era să i se facă acea bucurie pe care şi-o dorise atât de mult - mai important chiar decât propria sănătate a Sarei.

Şi, în definitiv, continuă Sara să se gândească în timp ce se plimba pe plajă după-amiază, poate că nu risca nimic. Trecuse mult timp de la ceea ce i se întâmplase atunci, pe scenă, şi contribuise şi faptul că era însărcinată şi atât de obosită în urma repetiţiilor. Dar apoi se simţise bine.

Alese un dans care să nu o solicite foarte mult şi începu să se antreneze chiar din acea seară. La

primele mişcări, îşi simţi picioarele rigide, înţepenite. Şi totuşi, în ciuda disperării care o cuprinsese, trebuia să reuşească.

Spectacolul avea loc peste zece zile. Pe măsură ce exersa în fiecare zi, picioarele începură să i se dezmorţească şi se simţi iar cuprinsă de acea bucurie lăuntrică în care viaţa ei căpăta sens şi care-i lipsise atât de mult. Dansul era parte din fiinţa ei şi, până atunci, nu-şi îngăduise să conştientizeze atât de precis ce gol imens lăsase lipsa acestuia. Dincolo de tristeţea pentru boala lui Jenny şi de chinul dragostei pentru Clyde, dansul o copleşea, ca de fiecare dată, cu o bucurie unică.

în ziua dinaintea spectacolului, primi un telefon de la Clyde: o anunţa că Jenny se simţea puţin mai bine şi va putea asista.

Altceva nimic - nici un cuvânt cu caracter mai personal.

Era clar că, în urma deznodământului vizitei lor în Cape Town, orice intens, cât de vag, pe care Clyde l-ar fi putut manifesta pentru ea, dispăruse complet.

Sara încercă în zadar să-l alunge din minte în timp ce proba costumul. Se hotărâse asupra unuia

asemănător cu cele purtate de balerinele fotografiate în cărţile ce-o încântaseră pe Jenny. De fapt, îşi dădu seama, era identic cu cel purtat de ea însăşi la spectacolul după care îl cunoscuse pe Clyde. Oare acel costum îi va trezi şi lui amintiri? Oare îi va readuce şi lui în minte dragostea minunată pe care o trăiseră?

Nu va şti niciodată ce va simţi Clyde. în primul rând, nu-i va spune; în al doilea rând, chiar dacă s-ar hotărî să-i vorbească, ea nu va mai fi acolo ca să-l asculte.

A doua decizie după cea de a dansa la spectacolul organizat pentru copiii din spital a fost cea de a-l scoate pe Clyde din viaţa ei. Sperase în tot acest timp că iubirea ei pentru el se va mai domoli, dar se-ntâmplase exact contrariul: devenise tot mai puternică. Era, însă, o iubire lipsită de perspectivă. Dacă vroia şi vroia cu disperare să ducă o viaţă normală, fericită, trebuia neapărat să se distanţeze de bărbatul iubit.

Era probabil doar o chestiune de timp până Andreea avea să revină la Stellenberg şi Sara nu vroia să mai fie acolo când lucrul acesta avea să se-ntâmple. Chiar şi aşa, nu mai putea trăi ştiind

că oricând se poate întâlni întâmplător cu Clyde - era mult prea vulnerabilă şi starea de încordare în care se afla, prea mare.

Îl va iubi întotdeauna; niciodată nu va înceta să tânjească să fie în braţele lui, să facă dragoste cu el. Dar, pentru liniştea ei sufletească, lucrul cel mai bun era să-l iubească de la distanţă.

Scrisoarea lui Lynn sosise cu trei zile în urmă. Mama ei se simţea mai bine, croaziera se apropia de final şi în scurt timp avea să se-ntoarcă. Abia aşteaptă să revină la Antique Den şi spera ca Sara să accepte să-i devină parteneră în această afacere.

în alte condiţii, era exact ceea ce şi-ar fi dorit şi ea.

Â

în situaţia prezentă, nu putea decât să spere că va găsi ceva similar în altă parte. După spectacol, vroia să-i spună lui Clyde că, la întoarcerea lui Lynn, părăsea Morning Glow. Se-ntreba, însă, dacă vestea îl va interesa câtuşi de puţin.

Clyde veni la Morning Glow s-o ia pe Sara cu maşina ca s-o ducă la spectacol; insistase, deşi Sara intenţionase să vină cu propria ei maşină.

Pe drum, îl întrebă cum se simte Jenny. Clyde îi răspunse liniştit, pe un ton grav, iar când, pentru o clipă o privi, ochii lui erau calzi şi blânzi.

Aşa trebuia să şi-l amintească, se gândi ea, ca pe un om al contrastelor, puternic. viril, dar tandru şi atent la cele mai mici amănunte, un suflet de mare sensibilitate. în buzunarul puloverului îi rămăsese o pensă - probabil tocmai consultase un pacient - pe care o uitase acolo. Acea ultimă imagine a lui - căci îl vedea pentru ultima dată - era simbolică: medicul şi bărbatul din viaţa particulară, două faţete deopotrivă de interesante ale personalităţii sale puternice.

- Tu vei dansa la sfârşit.

- Jenny ştie?

- Da. Abia aşteaptă; asistentele abia se mai pot înţelege cu ea.

- Mă bucur.

- Nu ştii cât de mult ne bucurăm toţi, spuse Clyde acoperindu-i mâna cu mâna lui. Este atât de fericită, încât parcă s-ar agăţa de viaţă cu toată hotărârea. După spectacolul din seara aceasta vei mai dansa pentru ea?

- Plec de la Morning Glow.

îi simţi degetele crispându-se pe mâna ei.

- Te-ntorci la Cape Town?

- Poate.

Ă

- îţi reiei cariera?

- încă nu m-am hotărât ce-am să fac.

Clyde îşi retrase mâna, ca şi cum atingerea i-ar fi devenit brusc neplăcută, iar privirea îi deveni tăioasă.

- Aşadar, în seara aceasta te-ai îndurat să dai un semn al generozităţii tale.

Sara îşi stăpâni cuvintele pline de amărăciune şi furie care ameninţau să se reverse sub impulsul momentului. Oricum, n-ar mai fi folosit la nimic. îşi întoarse capul, prefăcându-se că priveşte pe fereastră, încercând să-şi înăbuşe lacrimile.

După ce se-mbrăcă în costum, înainte de începerea spectacolului, rămăsese puţin timp ca Sara s-o vadă pe Jenny. Cu faţa radiind de fericire, fetiţa atinse faldurile rochiei albe, diafane.

- Eşti atât de frumoasă, doamnă Burod! Am fost nemaipomenit de fericită când domnul doctor Clyde mi-a dat vestea că vei dansa.

- Voi dansa special pentru tine, promise Sara,

uşurată că fetiţa era condusă de asistentă în sală când, atât de impresionată de ea, era pe punctul de a nu-şi mai putea stăpâni lacrimile.

Spectacolul începu şi Sara ar fi putut să asiste şi ea, în sală. Preferă însă să-şi aştepte rândul într-o cabină în culise. Era extrem de încordată, dar trebuia să-şi recapete controlul deplin asupra propriilor emoţii. Nu trebuia să se mai gândească nici la starea alarmantă a micuţei, nici la gustul amar pe care i-l lăsaseră ultimele clipe petrecute în compania lui Clyde.

Veni rândul ei. Ascultând acordurile de deschidere, spera ca Jenny să-şi amintească discuţia lor despre "Copelia" şi să-nţeleagă că dansul - Aurora solo - fusese ales special pentru ea. De gândi şi la Clyde. Oare era şi el în sală şi, dacă da, dansul ei va însemna ceva pentru el?

Era deja în plină mişcare, desenând în aer arabescuri cu o graţie ce dădea impresia de zbor. Indiferent de ceea ce simţise înainte, pentru Sara nu mai exista acum nimic altceva decât miracolul acelor clipe de înălţare.

Spectatorii erau hipnotizaţi, toţi, până la ultimul copil, simţind instinctiv că asistă la ceva deosebit,

unic. Dansul se sfârşi, pe fundalul aceleiaşi tăceri pline de veneraţie, întreruptă imediat de ropote de aplauze. "Bis! Bis!" se auzi, imperativ şi în acelaşi timp ca o rugă fierbinte.

Sara se închină adânc, mulţumind publicului. "Bis! Bis!"

Jenny era în sală, poate şi Clyde. Tot trupul, acordat ca un aparat de mare precizie, îi zvâcnea de dorinţa acelui ritual vital.

"Bis! Bis!"

Un mic semn făcut orchestrei şi Sara începu din nou să danseze.

La ultima mişcare, publicul tot nu putea accepta că i se lua acea bucurie. încăpăţânaţi, spectatorii bisau în continuare.

Sara începu să resimtă oboseala. Apoi, se gândi la cât de fericită o făcuse pe Jenny şi la faptul că avea să fie cu adevărat ultima oară când dansa.

Alese pentru acest bis un fragment foarte rapid, ca o învolburare de vânt. Era în plină piruetă pe poante când o senzaţie de sfârşeală îi smulse un geamăt slab. Apoi căzu într-un abis negru, nesfârşit, sub ochii înmărmuriţi de groază ai asistenţei.

Un pat străin; pereţi albi; o cameră necunoscută, în nici un caz a ei, cea de la Morning Glow. Mâini care se mişcau deasupra ei. Apoi, percepu voci - două persoane care discutau. Una din voci era cu siguranţă a lui Clyde, deşi nu mai avea tonul dur cu care o obişnuise în ultima vreme; cealaltă, oarecum cunoscută. îşi dădu vag seama că putea fi a doctorului Simons.

Se închise o uşă şi se lăsă liniştea. Si totuşi, simţea că mai era cineva în cameră în afară de ea.

încercă să-şi deschidă ochii, dar pleoapele, mult prea grele, nu o lăsau. încercă să se ridice puţin, dar căzu la loc pe pernă. Simţi o mână pe umăr, apoi o alta cuprinzându-i ceafa şi aşezând-o uşor pe pernă. Mâinile lui Clyde ... nu putea să greşească în această privinţă. Cu toate acestea, duioşia gestului o nedumerea. încercă din nou să se ridice.

- Stai liniştită, iubito.

Categoric, visa. Clyde îi vorbise aşa cu mult timp în

urmă, iar apoi, numai în vis. în rest, era dur, furios. îşi amintea vag de drumul făcut cu maşina, de

atitudinea lui plină de dispreţ.

O mână îi atinse fruntea şi-i mângâie părul. Apoi, simţi o atingere uşoară de buze pe frunte.

Chiar că visa. Si totuşi, ceva îi spunea că trebuie să deschidă ochii. Reuşi doar pentru o clipă, apoi îi închise din nou.

- Odihneşte-te, iubito.

De data aceasta, deschise ochii. Clyde era lângă patul ei - era sigură. Avea ochii obosiţi şi părul răvăşit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile prin el în mod repetat, într-un gest de disperare şi parcă niciodată nu-l văzuse atât de tras la faţă. Recunoştea hainele cu care era îmbrăcat - le purtase când merseseră la spectacol.

Spectacolul ... Dansa ...

- Dansam, Clyde; ce s-a întâmplat?

- Nu-ţi aminteşti?

- Am ... căzut ...

- Ai leşinat, Sara. De ce nu mi-ai spus?

Deodată, începu să tremure. Clyde îi luă mâinile şi le lipi de obrazul său.

- Ce să-ţi spun?

- Ce s-a întâmplat în Cape Town, în timpul spectacolului cu "Lacul lebedelor". Ţi s-a interzis să

mai practici. Mi-a spus totul doctorul Simons.

Sara nu putu decât să încuviinţeze din cap.

- M-ai lăsat să cred că nu-ţi mai pasă de carieră. Sara, iubito, de ce nu mi-ai spus?

"Iubito" - din nou cuvântul acela ce-i umplea sufletul de fericire şi care nu-nsemna nimic, din moment ce Clyde era căsătorit.

- La început am crezut că ai citit în ziare.

- N-am fost în oraş la momentul respectiv şi nimeni nu mi-a spus. Cum îţi închipui că n-aş fi venit la tine dacă aş fi ştiut? Dar apoi, la Morning Glow, de ce nu mi-ai spus?

- Nu vroiam mila ta.

- Milă! rosti el cu furie. M-ai făcut să trăiesc cele mai neaşteptate emoţii şi sentimente, dar nu mi-ai inspirat niciodată milă! Făcu o pauză, înainte de-a continua pe un ton calm. Cred că e momentul să-mi mai explici ceva. De ce ai rupt logodna?

- Stii motivul.

- Stiu ce mi-ai spus atunci. Vreau motivul adevărat, Sara.

îşi întoarse privirea de la el. Ascunsese acel adevăr atât de mult timp, încât acum îi venea greu să vorbească. începu din nou să tremure când el îi

prinse bărbia între degete şi o forţă să-l privească în ochi.

- Clyde ...

- Adevărul, Sara.

Nu mai avea de ales.

Ă

încet, cu voce tremurată, îi spuse despre acea discuţie auzită întâmplător în grădină, în ziua petrecerii.

- Dumnezeule! gemu el. Dacă aş fi ştiut! Sara, te iubeam; doar eu ştiam cel mai bine ce-mi doresc în viaţă şi ce nu. Cum ai putut crede ce spunea Belinda?

- Părea să aibă sens.

- Nu mă interesează femeile care se sacrifică, dar pe tine te iubesc. Când mă gândesc că am fost la un pas de a te pierde definitiv! O strânse la pieptul lui atât de tare, încât Sara îi putea auzi bătăile inimii.

- Ce coincidenţă că ai venit la magazin când eram eu acolo! se miră Sara. Cu câteva zile înainte ai fi găsit-o pe Lynn.

- Coincidenţă?! Eu ştiu ... Ah, îmi amintesc ... am primit acel bilet ...

- Bilet?!

- De la o oarecare domnişoară Anderson - prietena
Ă
ta Lynn, presupun. îmi scria că s-ar putea să mă intereseze un serviciu de ceai care sosea la magazin după o săptămână.

- Nu-nţeleg ... Serviciul era de peste două luni. Crezi că Lynn a aranjat întâlnirea noastră?! întrebă ea deodată, cu ochii măriţi.

- Aş spune că da.

- Ah, intriganta!

- Mai degrabă, o prietenă minunată. A mizat probabil pe faptul că mă voi îndrăgosti de tine din nou când te voi vedea.

- A avut dreptate?

- Parţial. Pentru că, de fapt, n-am încetat nici o clipă să te iubesc. Nu mă mai privi aşa dacă nu vrei să fac dragoste cu tine chiar aici, pe patul de spital. Sara, ştii că nu te voi mai lăsa niciodată?

- Vrei să fiu iubita ta?

- Vrei?

- Da, spuse ea simplu. Apoi, amintindu-şi de Andreea, îşi duse mâna la gură, cu spaimă. Nu,

Clyde, nu pot.

- De ce nu?

- Eşti căsătorit.

- Sara, iubito, e rândul meu acum să dau o explicaţie. N-am fost sincer în totalitate. Este adevărat că m-am căsătorit cu Andreea - nu din motivele pe care le-ai crezut tu, ci pentru că eram singur şi furios. Nu a mers. Ne-am dat seama amândoi de lucrul acesta şi am divorţat. N-am putut să te uit niciodată.

îl privi lung, încercând să-nţeleagă.

- Nu mai eşti căsătorit?

- Nu mai sunt de aproape un an. Dar voi fi din nou. Iubito, vrei să fii soţia mea?

Atât de multă fericire, dar ... prea târziu.

- Nu ştiu dacă voi mai putea avea copii.

- Pe tine te vreau. Putem adopta un copil. Jenny a fost foarte bolnavă, dar acum boala ei s-a ameliorat. Ce-ai zice să fie ea fiica noastră?

- Ah, Clyde, de ce mai întrebi?! Când îi spunem?

- Mai târziu. O strânse în braţe şi-i acoperi faţa cu săruturi. Te iubesc.

îşi ridicase buzele doar pentru a rosti, grăbit, aceste două cuvinte, fără a-i lăsa şi ei timpul să

răspundă, să-i spună că nici ea nu încetase nici măcar o clipă să-l iubească. I-o va spune mai târziu. Vor avea suficient timp de a-şi spune tot ce vor dori - toată viaţa, de fapt.

Sfârşit